

IT'S A MATCH

สามมี
คนนี่คือ
รักแรกพบ
1 ครั้ง

สามทหนึ่งสองทหนึ่ง เขียน
ช่างกุสึง (苍顾行) ภาพ

คำนำ

เมื่อก่อนเรามักจะได้ยินว่ารักแรกพบมักเกิดจากพรหมลิขิต แต่ในยุคที่เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิต รักแรกพบที่เกิดจากแอปฯ ลิขิตก็พลันบังเกิด โดยแอปพลิเคชันที่ว่านั้นเป็นแอปพลิเคชันหาคู่ที่มีชื่อว่า Cupid ซึ่งเจ้าของคือ 'ปัญญา' นักธุรกิจหนุ่มไฟแรงผู้อยู่ท่ามกลางแสงสปอตไลท์ แต่อยู่มาวันหนึ่งเขาก็ดันโดนระบบของแอปฯ ตัวเองจับคู่กับ 'ศิริณ' ชายหนุ่มแสนเย็นชาที่เขาเพิ่งมารู้ทีหลังว่าอีกฝ่ายรับราชการในหน่วยงานพิเศษกลางรายการไลฟ์เสียนี่

ด้วยความที่กว่าจะประสบความสำเร็จอย่างในวันนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย เพื่อผลประโยชน์ของธุรกิจที่สร้างขึ้นมากับมือแล้ว ปัญญาจึงต้องยอมไหลไปตามกระแสที่กำลังอยู่ในช่วงขาขึ้นของแอปฯ ด้วยการไปขอ 'ศิริณ' แต่งงานภายใต้ข้อเสนอที่สมน้ำสมเนื้อกัน โดยจำกัดระยะเวลาไว้ที่ห้าปีก่อนจะแยกย้ายกันไป นับแต่นั้นเรื่องราวรักแรกพบที่หวานชื่นจึงได้เริ่มต้นขึ้น

แต่ภายใต้ชีวิตคู่ที่ดูเหมือนว่าใครหลายๆ คนพากันอิจฉา เบื้องหลังกลับมีเรื่องราวมากมายที่รอให้ค้นหา สุดท้ายแล้วเส้นทางชีวิตคู่ของคนสองคนที่ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะมาบรรจบกันได้จะดำเนินไปอย่างไร รักแรกพบที่ว่าจะกลายมาเป็นรักที่แท้จริงได้หรือไม่ เชิญมาร่วมลุ้นเอาใจช่วยไปพร้อมๆ กันใน 'สามีคนนี้คือรักแรกพบ' เล่มแรกกันเลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

บทที่ 1

คนที่เหมาะสม

"ถ้าผมองในมุมมองของธุรกิจ ตัดเรื่องความรู้สึกออกไป ผมคิดว่า...คุณปัญญา ควรเอ่อ..."

"ขอเขาแต่งงาน" ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งในชุดสูทสีขาวสะอาดหม่น แก้อทำงานเล่นก่อนจะหยิบแก้วชามะนาวขึ้นมาดูด ริมฝีปากแดงระเรื่อเม้มเข้าหากัน จมูกโด่งเชิดขึ้น ดวงตากลมโตที่ดูตื้อตึงหรือลงอย่างครุ่นคิด

"แต่ถ้าคุณปัญญาไม่อยากแต่งงาน ผมก็คิดว่าไม่เป็นไรนะครับ" ชายในชุดสูทสีดำอธิบายด้วยน้ำเสียงสุภาพแผ่วเบา ก่อนจะสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายตัวตึงตายนั่งขึ้นมาของตน

"ผมจะเปิดไลฟ์ให้คุณดูอีกครั้ง" ปัญญาเอื้อมมือไปแตะหน้าจอทัชสกรีนบนโต๊ะทำงาน รายการไลฟ์สดเมื่อเย็นวานฉายขึ้นมากลางอากาศ ภาพของปัญญาในชุดสูทสีครีมกำลังนั่งยิ้มแย้มตอบคำถามของพิธีกรเกี่ยวกับความสำเร็จของแอปพลิเคชัน Cupid ซึ่งเป็นแอปพลิเคชันหาคู่ที่มีความพิเศษกว่าแอปพลิเคชันหาคู่ทั่วไปเพราะใช้ปัญญาประดิษฐ์หรือที่เรียกว่าเอไอ* ในการประมวลผล แอปพลิเคชันสามารถดาวน์โหลดได้ฟรี แต่ผู้ใช้บริการต้องจ่ายเงินเพื่อสมัครแอดจ์แคนต์ ต้องส่งผลตรวจสุขภาพร่างกาย ตัวอย่างเลือด ดีเอ็นเอ และต้องให้สัมภาษณ์กับเอไอของระบบหลายครั้ง ขั้นตอนที่ยุ่งยากซับซ้อนเหล่านี้ทำให้สมาชิกทุกคนที่ทางแอปพลิเคชันจับคู่ให้ลงเอยด้วยการแต่งงาน

* เอไอ (AI) ย่อมาจากคำว่า Artificial Intelligence หรือปัญญาประดิษฐ์ คือระบบประมวลผลของคอมพิวเตอร์ หุ่นยนต์ เครื่องจักร หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ที่มีฟังก์ชันการทำงานคล้ายกับมนุษย์ และสามารถเลียนแบบการกระทำของมนุษย์ได้

อย่างมีความสุขราวกับในเทพนิยาย

"คุณปัญญ์เคยใช้บริการแอปพลิเคชันของตัวเองบ้างไหมครับ" เสียงพิธีกรดังขึ้นท่ามกลางความเงียบภายในห้องทำงาน

ปัญญ์ในไลฟ์สไตล์มืมหวาน "ผมเคยใช้เมื่อหลายปีก่อน แต่ผลที่ได้คือไม่พบคนที่เหมาะสมครับ"

"วันนี้คุณปัญญ์ลองดูอีกสักครั้งไหมครับ ลองในรายการของเราเลย" พิธีกรเอ่ยถามอย่างกระตือรือร้น

ปัญญ์หัวเราะเขินๆ ก่อนจะพยักหน้า "ได้ครับ มาดูกันว่าครั้งนี้จะพบคนที่เหมาะกับผมไหม"

หน้าจอการประมวลผลบนแอปพลิเคชัน Cupid ปรากฏขึ้นมาตรงมุมหนึ่งของรายการไลฟ์ ปัญญ์จึงถือโอกาสนี้อธิบายขั้นตอนการทำงานของแอปพลิเคชันไปในตัว

"ถ้าผู้ใช้บริการคนไหนสมัครสมาชิกกับทางแอปพลิเคชันเรียบร้อยแล้ว ระบบยังไม่พบคนที่เหมาะสม แอปพลิเคชันจะเสนอบริการแฟนเอโอให้ใช้ฟรีครับ โดยบุคลิกแฟนเอโอของแต่ละคนก็จะมาจากการประมวลผลข้อมูลของผู้ใช้บริการคนนั้นๆ"

พิธีกรมีสีหน้าตื่นเต็น "ผมเคยได้ยินว่าบริการแฟนเอโอของแอปพลิเคชัน Cupid เหมือนคุยกับคนจริงๆ มีการโทรคุยกัน แล้วก็นัดเดทกันด้วยใช่ไหมครับ"

ปัญญ์พยักหน้า "มีครับ มีตัวเลือกเสริมให้สมาชิกได้เลือกใช้หลากหลายมากครับ บางตัวเลือกสมาชิกอาจต้องจ่ายเงินเพิ่ม ส่วนสมาชิกที่ไม่สนใจบริการแฟนเอโอ ระบบก็จะค่อยๆ ค้นหาคนที่เหมาะสมให้ครับ ถ้าระบบพบคนที่เหมาะสมก็จะส่งข้อความแจ้งเตือนไปยังทั้งสองฝ่าย ในกรณีที่สมาชิกไม่ได้เข้าแอปพลิเคชันเกินหนึ่งปีระบบจะแช่แข็งแอ็กเคานต์ อย่างแอ็กเคานต์ของผมก็ถูกระบบแช่แข็งไว้ครับ วิธีปลดการแช่แข็งแอ็กเคานต์ก็ทำได้ง่ายมาก เพียงแค่กดเข้าแอปพลิเคชัน แอ็กเคานต์ที่ถูกแช่แข็งก็จะกลับมาใช้งานได้เหมือนเดิม และระบบก็จะตรวจสอบว่ามีคนที่เหมาะสมกับคุณหรือเปล่า..."

"คุณปัญญ์ครับ! แอปฯ แจ้งว่าพบคนที่เหมาะสมครับ!"

"อะไรระครับ" รอยยิ้มบนใบหน้าของปัญญาหายไปตามที่ เขาเพ่งมองหน้าจอยู่พักใหญ่ก่อนจะแสดงท่าทางตกใจ "จริงด้วย..."

"ผมขอขอบคุณผู้ชมไว้ก่อนเลยนะครับว่าเหตุการณ์นี้รายการไม่ได้เตรียมไว้ คุณปัญญาเจอคนที่เหมาะสมแล้วจริงๆ ครับ!" ดวงตาของพิธีกรเป็นประกายด้วยความตื่นเต้นก่อนจะส่งเสียงร้องเชียร์เมื่อเห็นว่าจำนวนผู้เข้าชมเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว คอมเมนต์มากมายไหลขึ้นมามากจนอ่านแทบไม่ทัน

[แมลงเม่าตัวน้อย : ขนาดคุณปัญญาก็ยังใช้แอปฯ ฉันต้องไปสมัครแล้ว!]

[คาปูชีโน : แอปฯ นี้ดีจริงๆ นะ แพนเอไอคือพระเอกนี่ยายมาก!]

[แซ่บกลางซอย : คุณปัญญารีบเลยล่ะ! ตอนนีดิฉันลูกสองแล้วเพราะแอปฯ นี้เลย!]

[ส้มจี๊ด : คนที่โชคดีคนนั้นจะเป็นฉันหรือเปล่าล่ะ! ฉันก็สมัครแอปฯ นี้ละ!]

[ข้าวแחרร้อนๆ : ขอโทษที่ แต่คุณปัญญาชอบผู้ชาย]

[เป่าหนักแฟนไม่มี : ฉันผมก็มีสิทธิ์ลุ้นนะสิ!]

[อยากเป็นสไลม์ : อยากรู้ว่าเป็นใครอะ]

[ทองม้วนราคาตัวเอง : พิธีกรรีบบอกมาสิที่ว่าคนคนนั้นคือใคร!]

[น้องเหมียวน่ารักที่สุด : จริง อยากรู้มากตอนนี้]

ปัญญาในโลกที่รีบกดอารมณ์หลากหลายที่เกิดขึ้นในใจลงไปก่อนจะหัวเราะอย่างเขินอาย

พิธีกรรีบทพูดต่อ "คุณผู้ชมครับ ผมเองก็อยากรู้เหมือนกันครับว่าใครคือผู้โชคดีคนนั้น แต่ด้วยนโยบายความเป็นส่วนตัวของบริษัทผมเลยไม่สามารถเปิดเผยชื่อของผู้โชคดีคนนั้นได้..." พิธีกรแสดงสีหน้าเศร้าสลดแบบเกินจริง ก่อนจะโน้มตัวไปใกล้ปัญญา "แล้วอย่างนี้คุณปัญญาจะทำยังไงต่อครับ"

ปัญญาอมยิ้ม "ก็ต้องลุ้นครับว่าเราจะยอมคบกับผมใหม่"

ดวงตาของพิธีกรเป็นประกาย "เขาต้องคบกับคุณอยู่แล้วครับ! คุณปัญญาทั้ง..."

เสียงของพิธีกรขาดหายไปพร้อมๆ กับทีวีดีโอไลฟ์ย้อนหลังลดขนาดลงจนเหลือเป็นขีดแสงยาวๆ ก่อนจะหายวับไปในอากาศ ปัญหานั้นมาถล่มตามองผู้ช่วยของตน เนื้อสีระชะของผู้ช่วยปรากฏข้อความว่า 'คุณนุ้ย'

ข้อความนี้เกิดจากคอนแทกเลนส์ XR* ที่เขาใส่อยู่ คอนแทกเลนส์ชนิดนี้เป็นการผสมผสานของเทคโนโลยีเสมือนจริงสามประเภทคือ VR** AR*** และ MR**** เมื่อใส่คอนแทกเลนส์ XR โลกความจริงจะถูกผสมเข้ากับสภาพแวดล้อมดิจิทัลโดยจะเชื่อมต่อกับสมาร์ทโฟน ทำให้การมองเห็นของผู้ใช้แตกต่างออกไปจากเดิม เช่น แสดงชื่อของคนที่คุณกำลังพบเจอโดยอิงตามสมุดบันทึกเบอร์โทรศัพท์ที่ในสมาร์ทโฟน แสดงปริมาณแคลอรีในอาหารที่คุณกำลังกิน แสดงลูกศรบอกจุดหมายปลายทางที่คุณต้องการจะไป แจ้งเตือนเหตุการณ์ร้ายแรงต่างๆ และยังมีฟังก์ชันอื่นๆ อีกมากมายให้ผู้ใช้ได้เลือกสรร

"ก่อนจะถ่ายไลฟ์ ทีมงานก็เช็ครายละเอียดสมาชิกทั้งหมดในแอปฯ แล้วไม่ใช่เหรอครับว่าไม่มีสมาชิกคนไหนเหมาะสมกับผม หรือมีเรื่องอะไรที่ผมพลาดไปครับคุณนุ้ย!"

นุ้ยขยับแว่นเล็กน้อย เขาไม่ชอบใส่คอนแทกเลนส์จึงใส่แว่นตา XR แทน "คืออย่างนี้ครับคุณปัญญ์ ทีมผมไปตรวจสอบมาพบว่าระหว่างถ่ายทำรายการระบบมีการเพิ่มสมาชิกใหม่เข้ามาพอดี...แล้วมันก็เหมาะสมกับคุณแบบที่เห็น...ในไลฟ์"

ปัญญ์กุมขมับ "มันจะเหมาะสมกันได้ยังไง ในเมื่อตอนที่ผมสัมภาษณ์กับเอไอผมก็ระบุชัดเจนไปแล้วว่าไม่-อยาก-แต่ง-งาน"

* XR เป็นตัวย่อของคำว่า Extended Reality หรือที่เรียกว่าเทคโนโลยีความจริงขยาย เป็นการผสมผสานเทคโนโลยีเสมือนจริงที่มีทั้งหมดเข้าด้วยกัน

** VR เป็นตัวย่อของคำว่า Virtual Reality หรือที่เรียกว่าเทคโนโลยีความจริงเสมือน โดยจะทำให้เรามองเห็นบรรยากาศแวดล้อมจำลอง เสมือนเข้าไปสู่โลกอีกโลกหนึ่งหรือไปอยู่อีกสถานที่หนึ่ง

*** AR เป็นตัวย่อของคำว่า Augmented Reality หรือที่เรียกว่าเทคโนโลยีความจริงเสริม ได้แก่การสร้างวัตถุจำลองให้ปรากฏขึ้นมาบนโลกความเป็นจริงในรูปแบบที่ลอยและซ้อนทับอยู่ด้านบนเท่านั้น

**** MR เป็นตัวย่อของคำว่า Mixed Reality หรือที่เรียกว่าเทคโนโลยีความจริงผสม เป็นการผสานจุดเด่นของเทคโนโลยี VR และ AR เข้าด้วยกัน ใช้ได้ทั้งจำลองสภาพแวดล้อมและจำลองวัตถุ ทั้งยังสามารถต่อยอดให้เหนือขึ้นไปอีกขั้นด้วยการผสานโลกจริงและโลกเสมือนเป็นหนึ่งเดียวกัน ทำให้ผู้ใช้งานสามารถมีปฏิสัมพันธ์หรือโต้ตอบกับภาพจำลองเหล่านั้นได้

"ทางนั้น เอ่อ...ผมหมายถึงคนที่เหมาะสมกับคุณปัญญ์ก็ระบุชัดเจนว่า ไม่อยากแต่งงานเหมือนกันครับ"

ปัญญ์ได้ยืดยางนั้นก็ถลึงตาใส่อากาศ "ผมอยากคุยกับทรวงภูมิ!"

ไม่กี่วันทีต่อมาเสียงนุ่มนวลของผู้ชายคนหนึ่งก็ดังขึ้นมาในห้อง "สวัสดิ์ครับคุณปัญญ์"

ทรวงภูมิคือเอไอทีคอยดูแลระบบของแอปพลิเคชัน Cupid ปัจจุบันเอไอ เข้ามามีบทบาทในการดำเนินชีวิตของมนุษย์เป็นอย่างมาก เรียกได้ว่าแทบจะ ประสานเป็นหนึ่งในเดียวกับชีวิตประจำวันของมนุษย์

"ผมอยากรู้ว่าทำไมคุณถึงจับคู่ผมกับใครนะ..."

"คุณศิริณครับ" เสียงที่ตอบกลับมาทั้งสุภาพนุ่มนวลและใจเย็น ช้ายังมีชีวิตชีวาราวกับมนุษย์คนหนึ่ง "คุณปัญญ์กับคุณศิริณมีความเหมาะสมกัน ทุกด้านครับ"

"จะเหมาะสมกันได้อย่างไร ในเมื่อตอนที่ผมสัมภาษณ์กับคุณ ผมบอกคุณ แล้วว่าไม่อยากแต่งงาน ผมคิดว่าคำว่า 'ไม่อยากแต่งงาน' มีความชัดเจนในตัวมันเองอยู่แล้วนะ"

ทรวงภูมิเียบไปครู่หนึ่งคล้ายกำลังประมวลผล "ผมขออธิบายวิธีการประมวลผลของผมดังนี้ครับ คุณปัญญ์สมัครสมาชิกเข้ามาในแอปพลิเคชัน Cupid ในฐานะเจ้าของบริษัทที่ต้องการโปรโมตและสร้างความน่าเชื่อถือให้กับผลิตภัณฑ์ของบริษัท โดยระบุเงื่อนไขสำคัญตอนให้สัมภาษณ์กับผมว่า ไม่อยากแต่งงาน ส่วนคุณศิริณก็ระบุเงื่อนไขแบบเดียวกับคุณปัญญ์ตอนให้สัมภาษณ์กับผม จากการวิเคราะห์ของผม คุณศิริณน่าจะถูกใครสักคนทีเขารักและเคารพขอร้องให้สมัครแอปพลิเคชัน Cupid ดังนั้นจึงสมัครเข้ามาเพื่อความสะดวกใจของอีกฝ่าย คุณปัญญ์และคุณศิริณมีเงื่อนไขเดียวกันคือ ไม่อยากแต่งงาน รายการทีคุณปัญญ์ไปออกเมื่อวานมีความสำคัญกับบริษัทมาก ถึงแม้คุณปัญญ์จะแสดงเจตจำนงกับผมว่าไม่อยากแต่งงาน แต่ในฐานะทีผมเป็นผู้ดูแลแอปพลิเคชัน Cupid เพื่อผลประโยชน์สูงสุดของบริษัทผมจึงตัดสินใจจับคู่คุณปัญญ์กับคุณศิริณขณะที่กำลังถ่ายทำไลฟ์..."

รูปกราฟเส้นปรากฏขึ้นมากกลางอากาศ ทรงภูมิอธิบายต่อ

"...เหตุการณ์นี้ทำให้ยอดดาวนโหลดแอปพลิเคชัน Cupid เพิ่มสูงขึ้นเป็นประวัติการณ์ จากผลการวิเคราะห์ของผม ถ้าคุณปัญญ์แต่งงานกับคุณศิริณ บริษัทจะเติบโตอย่างก้าวกระโดด ผมคิดว่าการที่คนสองคนไม่อยากแต่งงาน ก็เป็นจุดร่วมที่มีความเหมือนกันอย่างหนึ่ง มีหลายคู่ที่อยู่ด้วยกันเพราะผลประโยชน์ ถ้าคุณปัญญ์ยื่นข้อเสนอที่ดีพอให้กับคุณศิริณ คุณศิริณน่าจะตอบตกลง" ทรงภูมิเว้นจังหวะเล็กน้อย ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "คุณปัญญ์จะให้ผมทำรายการข้อเสนอที่น่าสนใจโดยอิงจากข้อมูลของคุณศิริณให้ไหมครับ"

ปัญญ์กอดνωขมับอยู่ครู่หนึ่ง คำตอบของทรงภูมิไม่ได้ผิดจากที่เขาคาดเดาไว้แม้แต่น้อย เอไอไม่ใช่มนุษย์ มันไม่มีอารมณ์ความรู้สึก ไม่มีทั้งศีลธรรมและจริยธรรม มันสนใจเพียงคำสั่งที่ถูกป้อนให้เท่านั้น

'ดูแลระบบและทำให้บริษัทกำไรสูงสุด'

นี่เป็นคำสั่งที่ปัญญ์กับทีมงานป้อนให้ทรงภูมิ ชายหนุ่มได้แต่คิดในใจว่า ต้องนำเรื่องนี้ไปคุยกับทีม เขาโบกมือปฏิเสธด้วยความเคยชิน "ไม่ต้อง ส่งอีเมล ข้อมูลของคนคนนั้นมาให้ผมก็พอ คุณไปได้แล้ว"

"ผมส่งให้เรียบร้อยแล้วครับ ขอให้วันนี้เป็นวันที่ดีครับคุณปัญญ์" หลังจากนั้นเสียงของทรงภูมิก็เงียบหายไป

ปัญญ์ดึงแก้วชามะนาวมาดูดหลายอีก จู๋ๆ ภาพตรงหน้าก็ปรากฏข้อความ 'สายโทรเข้า : คุณแม่' พร้อมกับเสียงเอไอซึ่งเป็นผู้ช่วยส่วนตัวของเขาดังมาจากหูฟังไร้สายที่ใส่อยู่ที่หูซ้าย "คุณแม่โทรมาค่ะ"

ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ "รับสายเฉพาะเสียง"

ผู้ช่วยนุ้ยได้ยินดังนั้นก็รู้ทันทีว่าอีกฝ่ายกำลังจะคุยโทรศัพท์จึงรีบออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว

"ปัญญ์ คนที่แอฟฯ จับคู่ให้คือใคร" เสียงของคุณนายรริดาตั้งขึ้น

"ใครเป็นคนบอกแม่"

"ลูกออกรายการชะชานานี้ แม่จะไม่วุ่นวายได้ยังไง!"

ปัญญ์หรือตกลง "ปกติแม่ไม่เคยดูไลฟ์"

ผู้เป็นแม่ส่งเสียงฮัมฮัมเล็กน้อย "ไม่รู้ละ แม่เชื่อว่ายังไ้ลูกก็ต้องแต่งงานกับคนคนนี้ ถ้าลูกไม่แต่งงานกับเขาภาพลักษณ์ของบริษัทลูกจะเป็นยังไง"

"ผมมีวิธีนะแม่"

"พามาเจอแม่ด้วยนะ" อีกฝ่ายว่าจบก็วางสายไปโดยไม่เปิดโอกาสให้เขาได้พูดแม้แต่่น้อย

ปัญญ์จับหลอดสแตนเลสคนไปมาจนเกิดเสียงดังกรังกริ้ง "เจ้าขา เปิดเมลจากทรวงภูมิ"

เจ้าขาคือชื่อเอไอผู้ช่วยส่วนตัวของเขา

วินาทีต่อมาอีเมลที่ทรวงภูมิส่งมาให้เมื่อครู่นี้ก็ปรากฏขึ้นมาตรงหน้า เขาจึงภาพของชายหนุ่มคนหนึ่งพรางกตมุ่มปากลงเล็กน้อยอย่างไม่สบอารมณ์ "หิ เหมาะสมทุกด้านอะไรกัน เขาหล่อ่น้อยกว่าผมอีก!"

"คุณปัญญ์พูดถูกต้องที่สุดเลยคะ" เสียงของเจ้าขาดังสนับสนุนเจื้อยแจ้วอยู่ในหูซ้าย

แสงจันทร์ลอดผ่านหน้าต่างบานเกล็ดเข้ามาในห้องเช่าทรุดโทรมแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ที่ใจกลางกรุงเทพมหานคร หลอดไฟทุกดวงแตกละเอียด บนพื้นห้องเต็มไปด้วยข้าวของกระจัดกระจาย รองเท้าหนังหุ้มส้นเหยียบลงบนเศษแก้วดังกร๊อบ ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่กวาดสายตามองสำรวจรอบห้องไปหน้าครึ่งหนึ่งของเขาซ่อนอยู่ในความมืด

"หัวหน้าคะ มาดูตรงนี้น้อยคะ" เจ้าหน้าที่หญิงในเครื่องแบบคนหนึ่งชะโงกหน้าออกมาจากมุมหนึ่งของห้อง

ศิรินขยับเท้าก้าวไปยังทิศทางที่ถูกเรียก โหนกแก้มซ้ายรู้สึกปวดเล็กน้อยจากการต่อสู้กับผู้ต้องหาเมื่อครู่นี้ เมื่อเขาเดินเข้าไปในห้อง เจ้าหน้าที่อีกสองนายที่กำลังตรวจสอบอยู่หน้าตู้เย็นก็ถอยออกมาเพื่อให้ศิรินเข้าไปดู

บนชั้นในตู้เย็นมีอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ขนาดเล็กรูปร่างแปลกตาจำนวนมากวางอยู่ ศิรินหันไปสั่งลูกน้อง

"เก็บไปให้หมด"

ว่าจบศิริณก็ถอยออกมาให้เจ้าหน้าที่ทำงานต่อ ตอนนั้นสมาร์ทโฟนในกระเป๋ากางเกงก็สั่นครี๊ดพร้อมข้อความไม่คุ้นตาที่ปรากฏขึ้นมาบนคอนแทกเลนส์

'Cupid : คุณมีหนึ่งข้อความใหม่จากคนที่ระบบจับคู่ให้'

ศิริณผลอมุ่นคิ้วเล็กน้อย เขานึกทบทวนอยู่ครู่หนึ่งว่า Cupid คืออะไร ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่ามันคือแอปพลิเคชันที่ผู้เป็นแม่บอกให้เขาติดตั้งและสมัครสมาชิกไว้ในสมาร์ทโฟน

ข้อความใหม่ปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง

ปัญณ์ : สวัสดีครับคุณศิริณ เย็นวันศุกร์นี้ตอนหนึ่งทุ่มคุณว่างหรือเปล่าครับ เรามาเจอกันหน่อยไหม

ชื่อของคนส่งข้อความทำให้แววดำเนินสงบของศิริณเปลี่ยนเป็นลุ่มลึก เขาหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมาพิมพ์ข้อความตอบกลับไป

ศิริณ : ได้

บทที่ 2

ว่าที่สามี

"อีกสิบนาทีกะถึงปลายทางค่ะ" เสียงของเจ้าชาดังขึ้นในรถยนต์ซีดานสุดหรู ปัญญ์ในชุดสูทสีน้ำตาลอ่อนนั่งอยู่หลังพวงมาลัยซึ่งถูกควบคุมด้วยระบบขับเคลื่อนอัตโนมัติส่งเสียงอ้อมตอบรับในลำคอ ดวงตาใสกระจ่างที่เหมือนเด็กแสนซนจับจ้องไปที่กล้องหนังบนเบาะด้านข้าง ด้านในกล่องบรรจุขวดน้ำหอมราคาแพงจำนวนมาก ภาพไฮโลแกรมสามมิติที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของน้ำหอมขวดต่างๆ ลอยอยู่เหนือขวด บ้างเป็นรูปภูตตัวน้อยกำลังนั่งอยู่บนฝาชวดน้ำหอม บ้างเป็นรูปละอองดวงดาว บ้างเป็นรูปเกลียวคลื่น นัวเรียววาวลากวนอยู่นานก่อนจะหยุดอยู่เหนือขวดน้ำหอมที่มีรูปดอกกุหลาบกับดอกราสเบอร์รี่ กำลังคลี่กลีบบานออกอย่างช้าๆ ปัญญ์หยิบน้ำหอมขวดนั้นขึ้นมาฉีกเล็กน้อย พลางเหลือบมองเวลาบนหน้าปัดรถยนต์

'18:41 P.M.'

"คุณศิริณอะไรนั้นจะเรื่องมากหรือเปล่า ถ้าขอโน่นนี่นั่นจนน่ารำคาญจะทำยังไง"

"คุณปัญญ์ไม่คิดบ้างหรือคะว่าคุณศิริณอาจจะตอบตกลงแต่งงานกับคุณปัญญ์โดยไม่มีเงื่อนไขก็ได้ค่ะ" เจ้าชาตอบกลับอย่างกระตือรือร้น

ประกายลึกลับปรากฏขึ้นในดวงตาของปัญญ์ "พณินว่าไม่มีทาง แต่ผม

ได้ไต่เต้าบางอย่างแล้ว เป็นเพราะเจ้าขาเลยนะ" เขาเอ่ยชมเจ้าขาเพื่อให้เจ้าขาเรียนรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ตนชอบ

"เจ้าขาไม่ค่อยเข้าใจ คุณปัญญ์เพียบพร้อมขนาดนี้อีกฝ่ายจะปฏิเสธได้ยังไงคะ จากฐานข้อมูลการคำนวณเชิงอารมณ์ของผู้คนที่คุณปัญญ์มีปฏิสัมพันธ์ด้วย ร้อยละเก้าสิบแสดงความพึงพอใจออกมาจากการเคลื่อนไหวทางสีหน้าและน้ำเสียง อีกร้อยละห้าเป็นพวกไม่ได้รับการสั่งสอนเพราะสายตาชอบมองลึกลงในเสื้อของคุณปัญญ์ ส่วนอีกร้อยละหนึ่ง..."

"เจ้าขา" ปัญญ์พูดเสียงเรียบ

"เจ้าขาจะบอกว่าคุณปัญญ์ยอดเยี่ยมที่สุดเลยคะ!"

สิบนาที่ต่อมาชายหนุ่มก็ก้าวลงจากรถ ปัญญ์จัดเสื้อสูทให้เรียบร้อยก่อนจะเดินเข้าไปในร้านอาหารญี่ปุ่นที่ตัวเองเป็นหุ้นส่วน ร้านนี้เป็นร้านเทมปุระแบบโอมากาเตะ พนักงานสาวในชุดกิโมโนเดินออกมาต้อนรับ เป็นธรรมชาติของร้านอาหารหรูหราก็พนักงานจะเป็นมนุษย์ เธอพาปัญญ์เดินผ่านเคาน์เตอร์บาร์ซึ่งร้างไร้ผู้คนเพราะถูกปัญญ์เหมาทุกที่นั่งไปยังห้องส่วนตัวที่ปิดมิดชิด

นาฬิกาเรือนสวยบนข้อมือบางกลมกลิ้งของปัญญ์บอกเวลาหนึ่งทุ่มตรง แต่ที่นั่งฝั่งตรงข้ามยังคงว่างเปล่า ชายหนุ่มเริ่มมึนคิ้วอย่างหงุดหงิด เขานึกถึงข้อมูลของศิริณในอีเมลที่ทรงภูมิส่งมาให้

คนคนนี้งานรับราชการ แต่จะเป็นงานประเภทไหนนั้นในเอกสารไม่ได้ระบุไว้

นิ้วยาวเคาะลงบนโต๊ะ อดประศดในใจไม่ได้ว่าเวลาหนึ่งทุ่มสำหรับผู้ชายคนนี้อาจเป็นหนึ่งในท่มบนดาวดวงอื่นที่ไม่ใช่ดาวโลก

เมื่อเขมยารของนาฬิกาข้อมือชี้ไปที่เลขสี่ประตูห้องก็เปิดออก ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาในห้อง เขาอยู่ในชุดที่ไม่ค่อยกลมกลืนกับบรรยากาศเรียบหรูของร้านเท่าไรนัก ด้านบนสวมเสื้อยืดสีขาวสะอาดเผยให้เห็นสัดส่วนกล้ามเนื้อแข็งแรงได้รูป ด้านล่างเป็นกางเกงสแล็กส์สีดำที่มีรอยเปื้อนกระจายอยู่ประปราย ใบหน้าหล่อเหลาคมเข้ม สันจมูกโด่ง เบ้าตาลึก ดวงตา

ลงบ่นร่ำกับท้องฟ้าในคืนไร้ดาว

"ผมต้องขอโทษด้วยครับ" ศิริณเอ่ยอย่างจริงใจและสุภาพ

มุมปากของปัญญ์กดลงอย่างไม่คิดปิดบัง เขาผายมือเชิญให้อีกฝ่ายนั่งลงฝั่งตรงข้าม เมนูเครื่องดื่มปรากฏขึ้นมาตรงหน้าศิริณ ชายหนุ่มแต่ละลงบนเมนูน้ำเปล่าก่อนจะกดปิดหน้าจอ

"คุณมาสายยี่สิบนาที" ในดวงตาใสกระจ่างของปัญญ์แสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่พอใจ เขาเหมือนแมวพองขนที่พยายามซ่อนขนฟูฟ่องเอาไว้ได้เสียสุดที่ตัดเย็บอย่างประณีต

ศิริณพยักหน้ารับ "มือนี้ให้ผมเลี้ยงคุณ"

ปัญญ์เลิกคิ้ว "ผมهماทั้งร้าน คุณเลี้ยงไหว?"

ศิริณนิ่งไปเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้า "อืม"

ความหงุดหงิดบนใบหน้าของปัญญ์จางลงจนเผยให้เห็นความประณีตงดงามของใบหน้า "ผมได้ยินมาว่าคุณไม่ยอมแต่งงาน แต่คุณก็ยังมาเจอผม..." ว่าจบปัญญ์ก็หยิบผ้าร้อนที่พนักงานนำมาวางไว้ขึ้นมาเช็ดมือ

ศิริณหยิบผ้าร้อนขึ้นมาเช็ดมือเช่นกัน แต่ดวงตากลับจ้องไปที่ใบหน้าของปัญญ์ ผิวของปัญญ์ขาวเรียบเนียนราวกับไข่มุกที่ปอกเปลือก เขาเหมือนแก้วเจียรไนในโรงงานที่รู้ว่าตัวเองควรถูกวางบนชั้นแบบไหนถึงจะโดดเด่นสะดุดตา

"ผมไม่เคยให้ใครมองฟรีๆ" ดวงตาสีน้ำผึ้งเลื่อนมามองศิริณอย่างยืเยว ปัญญ์วางผ้าร้อนลงบนถาดไม้ "คนที่ไม่อยากแต่งงานแบบคุณมาสักคร้อฯฯ ของบริษัทผมทำไมครับ"

"เพื่อความสบายใจของครอบครัว"

ปัญญ์ยิ้ม "งั้นเราสองคนมาแต่งงานกันไหมครับ เพื่อความสบายใจของครอบครัวคุณ"

ตอนนั้นประตูห้องได้เปิดออก พนักงานยกออเดิร์ฟและเครื่องดื่มของศิริณมาเสิร์ฟ ก่อนจะออกไปอย่างรวดเร็ว ความเงียบรอยตัวลงมากลุมทุกตารางนิ้วในห้อง ไม่มีใครหยิบตะเกียบขึ้นมา กระทั่งศิริณเป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อน

"ไม่ครับ"

ปัญญ์แสร์งถอนหายใจเบาๆ "เรามาคุยกันตรงๆ ดีกว่าครับ ผมจะบอกความจริงให้ว่าที่ระบบจับคู่เราสองคนเพราะผมเองก็ไม่อยากแต่งงานเหมือนกัน" เขาเว้นจังหวะ "ผมมีเหตุผลของผมที่ไม่อยากแต่งงาน คุณก็มีเหตุผลของคุณที่ไม่อยากแต่งงาน นั่นทำไมเราไม่ลองมาแต่งงานกันเพื่อผลประโยชน์คู่ละครับ แบบน้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า"

"สมัครสมาชิกกับแต่งงานไม่เหมือนกัน" ศิรินตอบเสียงเรียบ

"ห่าปี่" ปัญญ์ชูมือขึ้นมา "คุณกับผม เรามาแต่งงานกันห่าปี่ คุณอยากได้อะไรเสนอมาได้เลย เงิน อำนาจ ชื่อเสียง หรือตำแหน่งหน้าที่การงานของคุณ"

ศิรินสบตากับปัญญ์ ผ่านไปสักพักเขาก็ลุกขึ้นยืนแล้วเดินอ้อมโต๊ะไปหาอีกฝ่าย แขนแกร่งเท้าบนพนักเก้าอี้ ศิรินโน้มตัวลงไปกระซิบข้างหูปัญญ์

"คุณเป็นเจ้าของไอทีที่ชื่อบูชา"

ลมหายใจอุ่นร้อนเป่ารดลงมานับใบหู ศิรินกำลังจะผละออกแต่คอเสื้อกลับถูกนิ้วเรียวยาวเกี่ยวเอาไว้ ลำตัวท่อนบนของเขาถูกอีกฝ่ายดึงกลับไปยังตำแหน่งเดิม มุมปากของปัญญ์หยักยก ใบหน้าเกลี้ยงเกลาเลื่อนเข้าไปใกล้จนลมหายใจอุ่นร้อนของทั้งคู่สอดผสาน

"กำลังขู่ผมหรือครับ"

"ไม่ได้ขู่" ศิรินไม่ขยับหน้าหนี เขาจ้องลึกลงไปในดวงตาน่าหลงใหลของอีกฝ่าย กลิ่นหวานหอมของดอกไม้ไล่เลียปลายจมูกของเขาแผ่วเบา "แต่กำลังยื่นข้อเสนอ"

ออดิเทพที่ทำจากปลาหมึกหึ่งห้อยนอนหนาวเหน็บอยู่บนจานดินเผาของศิลปินชื่อดังอย่างน่าสงสาร

ลูกกระเดือกบนลำคอของศิรินขยับขึ้นลง เขาพูดต่อ "ผมยินดีเป็นเครื่องมือของคุณแลกกับข้อมูลข่าวสารที่คุณมีในมือทั้งหมด"

ปัญญ์เลิกคิ้วพลาจขยับหน้าเข้าไปใกล้มากขึ้น "มันไม่มากไปหน่อยหรือครับ"

"ฉันผมคงต้องปฏิเสธเรื่องแต่งงาน"

ปัญญาชะงักก่อนจะชักมือกลับมา ศิรินกลับไปนั่งที่เดิม เขามองคนตรงหน้าที่เริ่มหยิบตะเกียบขึ้นมาคีบปลาหมึกหึ่งห้อยเข้าปาก ปัญญณ์เคี้ยวด้วยกิริยามารยาทที่นุ่มนวล ความผู้ดีจอบกบฏซ่อนเร้นอยู่ในทุกการเคลื่อนไหวของร่างกาย ตะเกียบถูกวางลง ดวงตาดังอัญมณีอำพันเลื่อนขึ้นมาสบตาอีกฝ่าย

"ตกลงตามนี้" ชายหนุ่มจับตะเกียบอีกครั้ง "เจ้าขา ร่างสัญญาเรื่องแต่งงานของผมกับคุณศิริน"

"ได้ค่ะคุณปัญญา" เสียงของเจ้าขาจากหูฟังในหูซ้ายดังตอบกลับมา ศิรินยังคงนั่งนิ่งไม่ขยับ ปัญญณ์เห็นดังนั้นก็ผายมือไปเพื่ออดิพตรงหน้า

"กินข้าวกันครับที่รัก" เขาแสร้งทำเป็นนึกอะไรขึ้นมาได้ "ผมอยากแต่งงานเดือนหน้า หวังว่าว่าที่สามีของผมจะตามใจ"

ศิรินเงยไปครู่หนึ่งก็พยักหน้า "ฮืม"

ตอนที่พนักงานเข้ามาเสิร์ฟเมนูเมนูประจำวันแรก ปัญญณ์ก็บอกกับพนักงานอย่างน่ารักด้วยความสุภาพว่า "ผมขอสาเกที่แพงที่สุดในร้านครับ"

อันที่จริงสามารถสั่งเมนูเครื่องดื่มผ่านทางเมนูโฮโลแกรมได้ แต่ปัญญณ์ต้องการให้ใครบางคนได้ยินจึงเลือกสั่งด้วยวิธีนี้

"คุณปัญญาครับแก้วสาเกที่โปรดค่ะ" พนักงานสาวถามอย่างมีมารยาท

"สาเกที่แพงที่สุดในร้านสามขวด เอากลับบ้านทั้งหมดครับ" ว่าจบปัญญณ์ก็เลื่อนสายตามาสบกับศิรินพร้อมรอยยิ้มพิมพ์ใจ "วันนี้แฟนผมใจดี"

"ผมกับคุณคือรักแรกพบ คุณต้องพูดแบบนี้กับทุกคน ห้ามมีใครรู้เรื่องข้อตกลงของพวกเรา" ปัญญณ์พูดกับศิรินขณะอยู่บนรถ อีกฝ่ายไม่ได้ขับรถมา ปัญญณ์จึงอาสาไปส่งศิรินที่บ้านอย่างคนที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน

รถยนต์คันหรูเคลื่อนไปบนถนนด้วยระบบขับเคลื่อนอัตโนมัติ

"วันที่ขอแต่งงานผมจะบอกคุณอีกที คุณต้องขอแต่งงานตามวันเวลาและสถานที่ที่ผมกำหนด ดอกไม้กับแหวนผมจะเป็นคนจัดการเอง"

ศิรินไม่ได้พูดอะไร ปัญญณ์ก็ไม่ได้สนใจ เขาพูดต่ออย่างรวดเร็ว

"ถ้าแต่งงานแล้วคุณต้องย้ายมาอยู่บ้านผม เจ้าขา ขอแผนที่"

เจ้าข้าสั่งให้หน้าปัดรถยนต์ฉายภาพแผนที่ของกรุงเทพมหานครขึ้นมา ในอากาศ ปัญญณ์จิ้มลงไปที่มีมหนึ่งของแผนที่ รูปบ้านสี่เหลี่ยมผืนผ้าก็เด่นขึ้นมา

"ตรงนี้นับบ้านผม บ้านของคุณอยู่ตรงไหน"

ศิริณแตะลงบนแผนที่ซึ่งอยู่คนละฝั่งกับบ้านของปัญญณ์ "ผมย้ายไปอยู่ บ้านคุณได้ แต่อาจมีบางวันที่ผมต้องนอนที่คอนโด เพราะมันใกล้ที่ทำงาน"

ปัญญณ์ชูส้อมขึ้นขึ้นมา "ผมให้คุณนอนนอกบ้านอาทิตย์ละสองครั้งเท่านั้น ถึงคุณจะทำอันสัญญาที่เราเซ็นที่ร้านอาหารแล้ว แต่ผมขออย่ากับคุณว่าตลอด ระยะเวลาห้าปีคุณห้ามมีปัญหาเรื่องผู้ชายหรือมีมือที่สามเด็ดขาด ภาพลักษณ์ ความรักแบบเทพนิยายของผมกับคุณสำคัญกับบริษัทของผมมาก ถ้าคุณ ออกนอกกลุ่มนอกทาง ทุกอย่างถือเป็นโมฆะ"

"อืม" ศิริณตอบรับในลำคอ

ปัญญณ์โบกมือ แผนที่หายวับไปในอากาศ "บ้านผมใหญ่มาก ถ้าเกิดวันไหน คุณไม่ชอบหน้าผมขึ้นมาเราก็กไม่จำเป็นต้องเจอหน้ากัน ขอแค่ให้หนักข่าว เห็นว่าเราเข้าออกบ้านหลังเดียวกันแบบคู่สามีทั่วไป หรือไม่ก็แจกโมเมนต์ หวานๆ บ้างก็พอ"

ศิริณขมวดคิ้ว "ทำไมเป็น"

"ต้องเป็น" ปัญญณ์ทำตาตุ๋นใส่อีกฝ่าย "คุณยังจะเอาข้อมูลจากผมอยู่ไหม"

ศิริณเงยหน้าขึ้นมาก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ "จะพยายาม"

ปัญญณ์กลับมาถึงบ้านตอนสี่ทุ่ม หลอดไฟบนเพดานเปิดตามทางที่ปัญญณ์ เดินและค่อยๆ คืบลงหลังจากที่ปัญญณ์เดินผ่าน ไฟฟ้าทั้งหมดภายในบ้าน ถูกควบคุมด้วยระบบสมาร์ตโฮม หุ่นยนต์รูปทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสตัวเล็กๆ สามตัว กำลังเช็คกระจกบานยาวจรดพื้นตรงบริเวณห้องนั่งเล่นอย่างขยันขันแข็ง

ปัจจุบันหุ่นยนต์ทำความสะอาดบ้านถูกผลิตออกมาหลากหลายชนิด อาชีพพ่อบ้านแม่บ้านถูกแทนที่ด้วยอาชีพช่างซ่อมบำรุง ผู้ซึ่งต้องมีความรู้ ความสามารถเบื้องต้นเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์

ช่างซ่อมบำรุงในบ้านของปัญญณ์เป็นคนที่มีแม่ส่งมาให้โดยเฉพาะ ตอนที่

เขาเห็นเอกสารสมัครงานของช่างซ่อมบำรุงคนนี้ก็รู้ทันทีว่าเหตุผลที่แม่เลือกส่งคนคนนั้นมาให้เขาเพราะตรงช่องความสามารถพิเศษระบุว่า 'ทำอาหารอร่อย'

แม้ปัญญาจะชอบกินของอร่อยแต่เขาก็ไม่ใช่คนประเภทที่ต้องได้กินของอร่อยทุกมื้อ ส่วนใหญ่แล้วเขาพอใจกับการกินอะไรก็ได้ที่อิ่มท้อง ในห้องครัวจะมีหุ่นยนต์ทำอาหารอยู่ตัวหนึ่ง ลักษณะของมันเหมือนไมโครเวฟขนาดใหญ่ มีหน้าจอทัชสกรีนสำหรับเลือกเมนูอาหาร และมีช่องให้ใส่วัตถุดิบลงไปตามปริมาณที่ระบบกำหนด หลังจากนั้นหุ่นยนต์ก็จะปรุงอาหารออกมาในรสชาติกลางๆ แม้จะมีเทคโนโลยีล้ำสมัยมาช่วยอำนวยความสะดวกในการทำอาหาร แต่ปัญญาก็กลับทำแต่ไข่ต้ม ไข่เจียว ไข่ดาว เพราะเป็นเมนูที่วัตถุดิบหาได้ง่ายและไม่ซับซ้อน ตอนที่แม่ของเขาตรวจดูประวัติการใช้งานของหุ่นยนต์ทำอาหารก็โมโหจนหน้าแดง เขาถูกผู้เป็นแม่เรียกไปอบรมว่ากล่าวเรื่องสุขภาพ ด้วยความเป็นห่วงอยู่หลายครั้ง จนในที่สุดก็ถูกบังคับให้รับช่างซ่อมบำรุงคนนี้เข้ามาอยู่ที่บ้าน

"คุณปัญญา!" เสียงที่คุ้นเคยของช่างซ่อมบำรุงดังขึ้น หญิงสาวอายุราวสามสิบปลายๆ ค่อยๆ เดินออกมาจากห้องที่อยู่ติดกับหลังบ้าน เธอสูงหนึ่งร้อยห้าสิบเซนติเมตร ผมสีดำแซมแดงถูกมัดรวบไว้ในม่อวอบบวมของเธอถือไขควงด้ามหนึ่ง "ทำไมไม่เรียกพี่ละคะ มาค่ะ ให้พี่ช่วย" พินท์พยายามจะยื่นมือไปคว้าถุงที่ใส่ขวดสาเก ปัญญาหลบตามองไขควงในมือของหญิงสาว เขากำลังจะปฏิเสธแต่อีกฝ่ายกลับรีบเอาไขควงยัดใส่ในกระเป๋ากางเกงแล้วยื่นมือมาแย่งถุงสาเกในมือของปัญญา

"เอ๊ะ สาเกนี่คะ" พินท์ว่าขณะก้มมองของในถุง "คุณปัญญา" ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ไม่ใช่เหรอคะ"

"ยกให้พี่พินท์ครับ"

พินท์จะงักไปเล็กน้อยก่อนจะฉีกยิ้มกว้าง "ขอบคุณค่ะคุณปัญญา" ทุกครั้งที่มีคนให้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ไม่ว่าจะราคาแพงแค่ไหนปัญญาก็จะยกให้เธอเสมอ

"พี่พินท์กำลังซ่อมอะไร" ปัญญาพยักพยิดหน้าไปที่ไขควงในกระเป๋า

กางเกงของอีกฝ่าย

"ระบบสปริงเกลอร์รดน้ำในสวนมีปัญหาหะคะ พี่เลยไปตรวจดู ปรับโน่นปรับนี่จนเพลินไปหน่อย"

ปัญญาก้าวตรงไปที่บันไดกลางถอดเสื้อสูทมาพาดเอาไว้บนแขน "พังกี่ชื่อใหม่"

"พี่ช่อมได้คะ!" พินท์พูดอย่างกระตือรือร้น ปัญญาเห็นดังนั้นก็ไม่ได้พูดอะไรอีก เขาเดินขึ้นไปชั้นสอง พินท์ก็ไม่ถามอะไรมาความ เธอเดินกลับไปห้องด้านหลังอย่างรู้จักนิสัยนายจ้างเป็นอย่างดี ทันทีที่ปัญญาเข้าไปในห้องนอนก็เอ่ยปากสั่งเจ้าขา

"เจ้าขา โทรหาชลนที"

ปัญญาหยิบสมาร์ตโฟนในกระเป๋ากางเกงขึ้นมาวางบนโต๊ะเตี้ยหน้าโซฟาที่ตั้งอยู่กลางห้อง หน้าจอสมาร์ตโฟนส่องสว่าง ปัญญาปลดนาฬิกาข้อมือแล้วเดินหายเข้าไปในห้องแต่งตัว ก่อนจะกลับมานั่งที่โซฟา รอไม่นานเจ้าของชื่อ 'ชลนที' ก็กดรับสายด้วยวิดีโอ ภาพก็โปร่งแสงของชายหนุ่มใส่แว่นกรอบบาง สีเงินคนหนึ่งปรากฏขึ้นมากลางอากาศเหนือหน้าจอสมาร์ตโฟน

"ปัญญาญญา!" ชลนทีจิกยิ้มกว้างอย่างตื้นตัน

ปัญญาถลึงตาใส่คนปลายสาย นอกจากน้องชายของเขาแล้ว คนที่รู้เรื่องบุษบาเป็นอย่างดีก็คือคนคนนี้...เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของเขา

"ไอ้ชลแกขายเพื่อนเหวอ!"

"ขายอะไร! แกพูดอะไรของแก" ชลนทีมีสีหน้างงวย

ปัญญาหรีดตาลงก่อนพูดเสียงเย็นขณะปลดกระดุมคอ "คุณศิริณ"

ปลายสายเงียบไปนานก่อนจะหัวเราะแห้งๆ

บทที่ 3

คุณศิริณ

"แกรู้จักคุณศิริณได้ยังไง" ชลนที่ถามเพื่อนเสียงเบา

"ฉันควรถามแกมากกว่าว่าไปรู้จักคุณศิริณได้ยังไง! แล้วทำไมเขาถึงรู้จักฉัน! รู้จักบุษบา!"

ชลนที่ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ "แก...จะเอาคำถามไหนก่อน"

"ทั้งหมด!"

ชลนที่ยกมือยอมนิ้ว "คะ...คืออย่างนี้ แกจำคดีเด็กหายต่อเนื่องเมื่อสามปีที่แล้วได้ไหม"

ปัญญ์หลุบตาลงอย่างครุ่นคิดก่อนจะพยักหน้า "คดีเด็กหายต่อเนื่องที่กองทัพบกมีส่วนเกี่ยวข้องใช่ไหม"

"ใช่ ตอนนั้นฉันได้รับการติดต่อมาจากหน่วยงานพิเศษของรัฐบาล"

"หน่วยงานพิเศษของรัฐบาล?"

ชลนที่มีสีหน้าลำบากใจ "ถ้าแกรู้จักกับคุณศิริณแล้ว ฉันคิดว่าแกควรไปถามเขาเรื่องหน่วยงานนี้ด้วยตัวเอง"

ปัญญ์ขมวดคิ้ว "ถ้าหน่วยงานพิเศษนี้มันลึกลับมากแล้วทำไมแอ็กเดานต์นักข่าวในแอปฯ Circle ของพวกเราถึงไม่มีใครทำข่าวเกี่ยวกับหน่วยงานนี้"

แอปพลิเคชัน Circle ที่ปัญญ์กำลังพูดถึงถึงอยู่นี้เป็นบริการเครือข่ายสังคมออนไลน์ผ่านอินเทอร์เน็ตที่กำลังได้รับความนิยมและความไว้วางใจจากผู้ใช้บริการในประเทศไทย เพราะนอกจากจะไม่มีโฆษณา ไม่มีการเรียกเก็บ

ค่าบริการแล้ว แอปพลิเคชั่น Circle ยังเป็นสื่อแรกที่มักนำเสนอข่าวสารที่บางครั้งไม่มีสื่อรายไหนกล้านำเสนอ ตั้งแต่การคอร์รัปชันในระดับภาคเอกชนไปจนถึงภาครัฐ การใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่รัฐเอารัดเอาเปรียบประชาชน อีกทั้งยังผลักดันแอ็กเคานต์ที่ผลิตเนื้อหาสร้างสรรค์และเป็นประโยชน์นับเป็นแอปพลิเคชั่นที่ทำให้ผู้ใช้บริการรู้สึกได้ถึงการเอาใจใส่อย่างแท้จริง ผิดกับแอปพลิเคชั่นส่วนใหญ่ที่เน้นยอดวิวยอดกดไลค์เป็นหลักโดยไม่สนใจว่าเนื้อหาเหล่านั้นจะสร้างสรรค์หรือไม่

สิ่งที่ทำให้แอปพลิเคชั่น Circle ดำรงอยู่บนอุดมการณ์ของสื่อในอุดมคติได้โดยไม่ต้องพึ่งพาเงินจากโฆษณา คือการใช้เงินทุนที่มาจากรายได้ของแอปพลิเคชั่น Cupid

เอไอที่คอยดูแลระบบของแอปพลิเคชั่น Circle และ Cupid เป็นเอไอที่ปัญญากับชลนที่ร่วมมือกันพัฒนา โดยปัญญาดูแลแอปพลิเคชั่น Cupid เป็นหลัก ส่วนชลนที่ดูแลแอปพลิเคชั่น Circle

พวกเขารู้จักกันตั้งแต่อายุสิบสามปีผ่านห้องเรียนออนไลน์ที่สอนเกี่ยวกับปัญญาประดิษฐ์ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา การศึกษาในปัจจุบันมีความหลากหลายและยืดหยุ่นกว่าในอดีตมาก ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนแบบโฮมสกูลกับคุณครูเอไอส่วนตัว หรือเรียนกับคุณครูเอไอในห้องเรียนภายใต้การดูแลของคุณครูที่เป็นมนุษย์ ซึ่งจะทำหน้าที่สนับสนุนทางด้านอารมณ์ความรู้สึก ถ้าผู้เรียนไม่สะดวกที่จะออกจากบ้านก็สามารถเรียนในห้องเรียนเสมือนกับเพื่อนๆ ออนไลน์ได้เช่นกัน นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถเลือกลงเรียนวิชาที่ตนเองสนใจตามคอร์สต่างๆ ที่มหาวิทยาลัยของแต่ละประเทศเปิดสอนได้ด้วย

ชลนที่มีสีหน้าบึ้งตึง "ฉันคิดว่ามีไม่กี่คนที่รู้จักหน่วยงานนี้ คนที่รู้จักหน่วยงานนี้ก็เป็นคนภายใน ทำอะไรก็เกรงใจคุณศิริณ ฉันรู้จักคุณศิริณผ่านสายข่าวของพวกเรา สามปีก่อนมีคดีเด็กหายแทบจะทุกสัปดาห์ ผู้ปกครองหวาดกลัวกันมาก สายข่าวคนนั้นขอร้องให้ฉันช่วยเหลือคุณศิริณ ตอนนั้นฉันถึงได้รู้จักกับเขา ช่วงแรกๆ ฉันกับคุณศิริณติดต่อกันผ่านสายข่าว แต่ไปๆ มาๆ

พวกเรา ก็เริ่มติดต่อกันโดยตรง คุณศิริณ คอยให้ข้อมูลเกี่ยวกับคดีที่เขามาขอความช่วยเหลือ..."

ปัญญ์หรีตา "แล้วคุณศิริณ รู้จักบุษบา กับ ชัน ได้ยังงัย"

ชลนที ภูมิ่ออย่างประหลาด "คุณศิริณ เขาเป็นคนดี ฉันทื่นชมเขามาก... คือยังงัยดี มีอยู่วันหนึ่ง สายขาว นัดฉัน กับคุณศิริณ มาดื่มกันนะ..."

ปัญญ์หรีตา น้ำตกละ "อย่าบอกนะ ว่าสายขาว คนนั้น ก็รู้เรื่องบุษบา"

ชลนที รีบส่ายหน้า "ไม่ๆ เธอมีธุระกลับไปก่อน..."

ชลนที เริ่มเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น ระหว่างที่เขากำลังถูกศิริณ ทาบทาม ให้ไปช่วยงานที่หน่วยงานพิเศษ ชลนที ก็ได้ยินหญิงสาว โต๊ะข้างๆ พุดคุยกันเสียงดัง เรื่องของปัญญ์ ในฐานะที่เป็นเจ้าของแอปพลิเคชัน Cupid ปัญญ์ จึงออกสื่อค่อนข้างบ่อย และด้วยใบหน้า ที่โดดเด่นหล่อเหลา ไม่น้อยไปกว่าดารารายบางคน จึงทำให้กลายเป็นที่รู้จักในวงกว้าง

'ปัญญ์นี่หล่อ นะ แต่เสียตายเป็นผู้ชายอะ'

'จริง ฉันทยัง ไม่เคยลองเล่น แอพฯ เลย มีแต่คนบอกว่าดี'

'ทั้งโต๊ะ ยังไม่มีใครลองเล่นเลย นี่ว่าจะโหลด แต่แกสงสัยปะว่าทำไม คนหล่อๆ แบบนี้ ถึงมาทำ แอพฯ หา คู่ หรือเขาเป็นคนหล่อ แต่นิสัยประหลาดจะหาคนอยู่ด้วย ยากเลย มาทำ แอพฯ หา คู่'

'เคยได้ยิน มาว่าปัญญ์ เป็นคนเยอะ'

ชลนที ได้ยินอย่างนั้น ก็รู้สึกโกรธ ถ้าเป็นในยามปกติ เขาจะรีบจ่ายเงิน แล้วเดินออกไปจากร้าน แต่ตอนนี้ แอลกอฮอล์ เข้าปากแล้ว เขาไม่สามารถทนปล่อย ให้คนกลุ่มนี้ พุดถึงเพื่อนสนิท โดยที่ ไม่มีมูลความจริง ได้อีกต่อไป ชลนที ลูกขึ้นยืน แล้วเดินไปต่อว่าหญิงสาว กลุ่มนั้น สองสามประโยค ก่อนจะจ่ายเงิน แล้วเดินออกจากร้าน โดยมีศิริณ เดินตามหลัง เขาเดินแบบไร้ทิศทาง จนไปถึงสวนสาธารณะแห่งหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ

'คุณโอเคไหม' ศิริณถามชลนที

ชลนที หันไปมองศิริณ ก่อน จะเริ่มระบายความในใจ 'ปัญญ์ เป็นเพื่อนผม เพื่อนสนิท! เขา ไม่ได้ทำ แอพฯ Cupid เพราะเหตุผล บ้าบอ คอแตก พวกนั้น

เราสองคนมีอุดมการณ์ร่วมกัน เขาหาเงินเก่งมาก ถ้าไม่มีเขาก็ไม่มีบุรุษ ไม่มีเอไอที่คอยหาข่าวสารมาให้คุณ เพื่อนผมนะเก่งมากเลยนะ ถึงมันจะเป็นคนเยอะในบางเรื่องจริงๆ ก็เถอะ!' ชลนที่พูดจบก็เฝ้าเอยืนถลึงตาใส่อากาศ แต่สักพักเขาก็ตระหนักได้ว่าเขลลพูดสิ่งที่ไม่ควรพูดออกไปแล้ว ชลนที่รีบสั่งให้เอไอผู้ช่วยเรียกรถแท็กซี่ไว้คนขับมารับ ก่อนจะหันมาชมชูลิรินว่าถ้าเรื่องนี้แพร่พรายออกไปเมื่อไร ชิรินจะไม่ได้ข้อมูลใดๆ จากเขาอีก

ชลนที่เล่าจนจบด้วยสีหน้าสำนึกผิดปนเศร้าสร้อย "...หลังจากวันนั้นฉันก็กลับไปติดต่อกับคุณชิรินผ่านทางสายข่าวเหมือนเดิม แต่ทำได้ไม่นานสายข่าวคนนั้นก็ลวงการเพราะใกล้จะคลอດถูก ฉันเลยติดต่อกับคุณชิรินผ่านแอ็กเคานต์ที่ใช้แล้วทิ้ง แล้วก็พยายามลดการติดต่อให้น้อยที่สุด"

ปัญญ์พอจะนึกภาพออกเลยว่าชิรินจะติดต่อชลนที่ลำบากมากแค่ไหน ชลนที่รีบเงยหน้าขึ้นมามองเพื่อนอย่างตื่นๆ "หรือว่าเขาพยายามไปติดต่อแก็แทน"

"แก็ได้ดูไลฟ์ที่ฉันไปถ่ายเมื่ออาทิตย์ก่อนหรือเปล่า"

"ไม่ได้ดู" ชลนที่ส่ายหน้า "แต่ก็รู้ว่าเรื่องอะไร ในแอฟฯ Circle มีแต่คนพูดถึง"

ปัญญ์แะยะยิ้ม ให้ความรู้สึกคล้ายแมวที่กำลังแะกเขี้ยว "คุณชิรินคือคนที่ทรงภูมิจับคู่ให้ฉัน"

เครื่องดื่มที่กำลังที่ชลนที่กำลังยกขึ้นดื่มแทบพุ่งออกจากปาก ชายหนุ่มรีบกลืนลงคอ ก่อนจะส่ำลั้กและไอค่อกแะ่กอยู่นาน

"บะ...บังเอิญไปหรือเปล่า!!!" ชลนที่ยกมือขึ้นมาเช็ดปาก ดวงตาเรียวยาวเบิกกว้าง "หรือว่าเขาจงใจเข้าหาแก็?"

ปัญญ์ส่ายหน้า "คิดว่าบังเอิญ"

ที่ปัญญ์มั่นใจในความคิดนี้ เพราะเรื่องที่เขาไม่เอยากแะ่งงานไม่มีใครรู้ นอกจากทรงภูมิ

ชลนที่ประกบมือเข้าหากัน ดวงตาเป็นประกาย "ถ้าอย่างนั้นก็เป็นพรหมลิขิตจริงๆ พรหมลิขิตที่เขียนด้วยเอไอ!"

ปัญญณ์โน้มหน้าเข้าไปใกล้ภาพโฮโลแกรมของเพื่อน "แลกกับข้อมูลข่าวสารที่มีอยู่ในมือของฉันทั้งหมดเขาจะยอมแต่งงานกับฉันห้าปี"

"เดี๋ยวก่อนนะ!" ชลนที่แทบอยากจะกระโจนออกจากสมาร์ทโฟนไปหาอีกฝ่าย "แกจะแต่งงานกับเขาเหรอ!"

ปัญญณ์มีสีหน้าจริงจัง "แอฟฯ Circle ต้องใช้เงินทุนพัฒนาอีกเยอะ จะยอมให้เกิดอะไรขึ้นกับแอฟฯ Cupid ไม่ได้"

ชลนที่มองหน้าเพื่อน เขาคิดอยากที่จะพูดโน้มน้าวอีกฝ่าย แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไรออกไป เพราะรู้ว่าเรื่องไหนที่ปัญญณ์ตัดสินใจไปแล้วจะไม่มีทางเปลี่ยนใจ "ฉันจันรับรองให้แกได้เลยว่าคุณศิริณเป็นคนดีจริงๆ"

"คนดี?" ปัญญณ์เลิกคิ้วพลงานึกถึงเหตุการณ์ตอนมื้อค่ำ คนคนนั้นพูดชื่อเอโอบุษบาออกมาเพื่อต้องการบอกเขาทางอ้อมว่ารู้เรื่องนี้มาจากใคร คนที่รู้เรื่องบุษบามีเขา น้องชาย และชลนที่เท่านั้น น้องชายของเขามีนิสัยไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับคนอื่นจึงเป็นตัวเลือกที่ปัญญณ์ตัดสินใจทันที ตอนที่ศิริณพูดถึงบุษบา เขาก็มั่นใจมากกว่าเรื่องนี้ต้องมาจากชลนที่ ซึ่งถ้าศิริณกับชลนที่รู้จักกันจนถึงขั้นที่ชลนที่ยอมบอกเรื่องบุษบาก็แสดงว่าศิริณต้องได้รับความไว้วางใจจากเพื่อนของเขา นี่จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ปัญญณ์ตอบตกลงรับข้อเสนอของอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว

"คนเจ้าเล่ห์มากกว่า" ปัญญณ์แค้นหัวเราะหะๆ

"เขาเป็นคนดีจริงๆ นะ แถมยังหล่ออีกด้วย! เสียหายพูดน้อยไปหน่อย แต่เขาก็ปล่อยให้ฉันพูดไปเรื่อยโดยไม่ขัดล่ะนะ" ชลนที่ชะงักเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ "จริงๆ แกไม่ต้องทำถึงขนาดแต่งงานก็ได้เนี่ย แคคบเป็นแฟนก็น่าจะพอแล้ว"

"ไม่ได้ การแต่งงานจะทำให้แอฟฯ Cupid คุ้มทุนครึ่งหลัง" ปัญญณ์โบกมือไปมาราวกับว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร "แล้วเรื่องการลดงบประมาณของกระทรวงกลาโหมเป็นยังไงบ้าง"

ชลนที่ขยับแว่น ก่อนจะเปลี่ยนมาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง "ใกล้เลือกตั้งแล้ว พรรคการเมืองที่ชูนโยบายลดงบประมาณของกระทรวงกลาโหมจะถูก

บุษบาเดินขึ้นมาแสดงบนเวทีโลโก้ของผู้ให้บริการให้เห็นผ่านตาบ่อยๆ แนวโน้มในภาพรวมตอนนี้เป็นไปในทางที่ดี ประชาชนส่วนใหญ่ก็เห็นด้วยกับการลดงบประมาณของกระทรวงกลาโหม"

ปัญญ์ผิงกศิระะ "เรื่องนี้ฝากแกด้วยนะ แล้วก็เดือนหน้าฉันจะแต่งงานอย่าลืมทำตัวให้ว่างล่ะ"

ชลนทีเบิกตาโตเป็นไข่นาน "ตะ...เดือนหน้าเลยหรอ!"

ปัญญ์คลี่ยิ้มหวานก่อนจะกดวางสาย เมื่อเสียงร้องไวววายของชลนทีเจี๊ยบลง ห้องนอนก็ตกสู่ความเจี๊ยบอีกครั้ง ชายหนุ่มพาดแขนทั้งสองข้างบนพนักโซฟาถอนหายใจมองเพดาน

พอดคิดว่าต้องบอกเรื่องนี้กับแม่ก็รู้สึกปวดหัวขึ้นมาจริงๆ

"สามะนาวแก้วหนึ่ง" ปัญญ์สั่งเมนูเครื่องดื่มพลาจววางแก้วสแตนเลสลงบนเคาน์เตอร์ในร้านคาเฟ่เล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้กับที่ทำงานของเขา สายตาของปัญญ์เลื่อนจากแก้วสแตนเลสกลับมาที่บทความของนักวิทยาศาสตร์ชาวอเมริกันซึ่งกำลังลอยอยู่ตรงหน้า นักวิทยาศาสตร์คนนี้เสนอแนวคิดว่าขยายเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ไปทั่วจักรวาลโดยการส่งเอไออัจฉริยะไปลงจอดบนดาวต่างๆ จากนั้นก็ส่งข้อมูลเกี่ยวกับมนุษย์ทั้งหมดด้วยความเร็วแสงไปให้เอไอดิงควาร์ก* กับอิลเล็กตรอนมาประกอบเข้าด้วยกันจนเกิดเป็นมนุษย์

ก็ไม่ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้นะ

จู่ๆ คำพูดที่ว่าไฮโดรเจนเป็นก๊าซที่เบาและไม่มีการกลืน ถ้าให้เวลามานานพอ มันก็จะกลายเป็นมนุษย์ (Hydrogen is a light, odorless gas, which, given enough time, turns into people.) ของเอ็ดเวิร์ด โรเบิร์ต แฮร์ริสัน นักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษก็ผุดขึ้นมาในสมองของเขา

"สามะนาวหนึ่งแก้วนะคะคุณลูกค้า"

ปัญญ์ดึงสติกลับมาพลาจวเลื่อนสายตาออกมาจากบทความ "ครับ"

พนักงานสาวหยิบแก้วสแตนเลสมาถือไว้ก่อนจะก้มลงป้อนเมนู

* ควาร์ก (Quark) คืออนุภาคมูลฐานที่เล็กที่สุดที่ถูกค้นพบในปัจจุบัน ไม่สามารถแยกย่อยลงไปได้อีก

เครื่องดีมลงในเรื่องคิดเงิน หลังจากปัญญ์จ่ายเงินเรียบร้อยแล้วเธอก็หมุนตัวไปทำเครื่องดีม แต่ปัญญ์กลับไม่ละสายตาไปจากหญิงสาวตรงหน้า เขาจดจ้องการเคลื่อนไหวของเธอด้วยแววตาลุ่มลึก เมื่อเจ้าขาพบว่าสายตาของปัญญ์ไม่ได้โฟกัสอยู่ที่บทความมาเป็นเวลาสองนาทีแล้ว มันก็สั่งให้บทความพับเก็บออกไปจากวิสัยทัศน์การมองเห็นของปัญญ์

เสียงซอสนแดนเลสกระแทกกับแก้ว ใอน้ำบางๆ พวยพุ่งขึ้นมาจากกาดม่น้ำ ผู้คนในร้านคาเฟ่บ้างก็ละสายตาจากสื่อที่ฉายอยู่บนคอนแทกเลนส์ หรือแว่นตา XR มามองพนักงานสาว ปัจจุบันร้านคาเฟ่ที่มีมนุษย์ทำงานร่วมกับหุ่นยนต์ แม้จะมีราคาแพงกว่าร้านคาเฟ่อัตโนมัติ แต่ก็ได้รับความนิยมไม่น้อยไปกว่ากัน เพราะมันได้มอบสิ่งหนึ่งที่ร้านคาเฟ่อัตโนมัติทำไม่ได้... ความมีชีวิตชีวา

รอไม่นานแก้วสแดนเลสก็ถูกยื่นมาตรงหน้าปัญญ์ เขารับมาพลาทูดขอบคุณแล้วหมุนตัวเดินออกจากร้าน ปัญญ์ก็มลงดูขามะนาวอีกหนึ่งก่อนจะขมวดคิ้ว

ทำไมวันนี้ไม่มีกลิ่นส้มยูสุนะ

ตอนที่ปัญญ์ก้าวเข้าไปในออฟฟิศ เขาก็รู้สึกว่ามันพนักงานเข้าบริษัทค่อนข้างเยอะกว่าปกติ ออฟฟิศของเขามีแค่สองชั้น พนักงานส่วนใหญ่ทำงานที่บ้าน ห้องทำงานในออฟฟิศจึงไม่ได้เจะจางว่าโต๊ะตัวนี้เป็นของใคร มีห้องประชุมหลายขนาดให้พนักงานเลือกใช้ตามความเหมาะสม มีพื้นที่ที่ถูกออกแบบไว้สำหรับลูกๆ ของพนักงานที่พามาทำงานด้วย มีห้องสันทนาการขนาดใหญ่ให้พนักงานผ่อนคลายความเครียด และพนักงานยังสามารถนำสัตว์เลี้ยงมาฝากที่ห้องนี้ได้

ตลอดทางเดินทุกคนโบกมือทักทายปัญญ์อย่างร่าเริง แววดตาของพนักงานทุกคนล้วนเปล่งประกาย ปัญญ์ได้แต่เก็บใจความสงสัยไว้ในใจและในจังหวะที่เขา กำลังจะเดินเข้าไปในห้องทำงานตัวเองก็มีพนักงานใจกล้าคนหนึ่งซึ่งคาดว่าจะเป็นตัวแทนของพนักงานทั้งหมดในออฟฟิศเดินเข้ามา

ตกทลายปัญญณ์พร้อมถามคำถามที่ทำให้เหล่าพนักงานสงสัยเสียงแซวกันอย่างสนุกสนาน

"เรื่องโลฟวันนั้นจะให้พวกเราตอบชาวเน็ตยังได้ครับคุณปัญญณ์ ทรมุณีเองก็ยังไม่มีความตอบให้"

ปัญญณ์กวาดตามองทุกคน ผู้ช่วยน้อยรีบเดินตรงเข้ามาหาปัญญณ์ เขาตั้งใจว่าจะหยิบเรื่องงานมาคุยกลับเปลี่ยนเรื่องนี้แล้วพาปัญญณ์เข้าไปในห้องทำงาน แต่ทันทีที่เขาหยุดยืนอยู่ข้างปัญญณ์ ชายหนุ่มก็กลับคลี่ยิ้มกว้างหล่อเหลาจนพนักงานบางคนถึงกับต้องหลุดตาหลงด้วยความเขินอายเล็กน้อย

"เราคบกันแล้วครับ"

ในออฟฟิศเงียบไปชั่วขณะก่อนจะตามด้วยเสียงแสดงความยินดีดังลั่น ผู้ช่วยน้อยถึงกับยืนกะพริบตาปริบๆ สมองชาวโพลนไปชั่วขณะ

ครี๊ด ครี๊ด ครี๊ด

สมาร์ทโฟนอนบนโต๊ะทำงานของศิริณแผดร้องเสียงดัง แต่กลับปราศจากเงาของเจ้าของเครื่อง เจ้าหน้าที่หญิงที่นั่งอยู่ใกล้โต๊ะของศิริณลุกขึ้นยืนแล้วเดินตรงไปที่โต๊ะของศิริณ ก่อนศิริณจะถูกผู้บังคับบัญชาเรียกไปพบได้ส่งเจ้าหน้าที่ในห้องไว้ว่าถ้าเป็นสายจากหน่วยพิสูจน์หลักฐานให้รับสายได้เลย

ปกติแล้วเวลาเจ้าหน้าที่ถูกผู้บังคับบัญชาเรียกไปพบหรือเข้าประชุมงานสำคัญจะตัดการสื่อสารระหว่างอุปกรณ์สวมใส่ XR กับสมาร์ทโฟน

หญิงสาวเอื้อมมือไปจะหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมา แต่แล้วก็รีบดึงมือกลับเมื่อเห็นว่าบนหน้าจอสมาร์ทโฟนแสดงชื่อที่ไม่คุ้นเคย

เพื่อนร่วมงานภายในห้องเมื่อเห็นว่าสมาร์ทโฟนยังส่งเสียงร้องดังไม่หยุดจึงเริ่มหันมามอง พอพวกเขาเห็นเพื่อนสาวยืนนิ่งอึ้งไม่ขยับเขยื้อนก็เอ่ยถามอย่างสงสัย

"มีเรื่องด่วนอะไรหรือเปล่า"

เจ้าหน้าที่สาวรีบส่ายหน้าทันที เธอชี้ไปยังสมาร์ทโฟนพลาจพูดอ้อๆ อึ้งๆ

"หัวหน้า...มีแฟนแล้วเธอ..."

ทุกคนในห้องทำงานตื่นเต็มตาทันที "อะไรวะ"
หญิงสาวไม่รู้จะอธิบายกับเพื่อนร่วมงานอย่างไรดี เธอเหลือบมองชื่อที่
ปรากฏอยู่บนหน้าจอสมาร์ทโฟนของหัวหน้าอีกครั้ง

'สายโทรเข้า : PUNPUN ♡'

สีชมพูหวานแหววของอีโมจิรูปหัวใจให้ความรู้สึกละสบตาเล็กน้อย

บทที่ 4

เป็นแฟนกันต้องทำยังไง

สมาร์ตโฟนดับไปสักพักก็มีเสียงเรียกเข้าดังขึ้นมาใหม่ แต่ไม่มีใครกล้ารับสาย จนกระทั่งศิริณเดินกลับเข้ามาในห้องทำงาน เจ้าหน้าที่สาวที่นั่งอยู่ใกล้กับโต๊ะทำงานของศิริณมากที่สุดรีบรวบรวมความกล้าพูดประโยคที่ตัวเองทบทวนอยู่ในใจเป็นร้อยรอบออกมา

"แฟนหัวหน้าโทรมาค่ะ!" เธอชี้ไปที่สมาร์ตโฟนซึ่งยังคงดังต่อเนื่องบนโต๊ะทุกคนในห้องเผลอลงันหายใจโดยไม่รู้ตัว

ใบหน้าของศิริณยังคงราบเรียบ เขาเดินไปหยิบสมาร์ตโฟนบนโต๊ะขึ้นมาแล้วหมุนตัวเดินออกไปจากห้อง

ไม่ตอบรับและไม่ปฏิเสธ

เจ้าหน้าที่ทุกคนหันมามองหน้ากัน บางคนยกมือขึ้นปิดปาก บางคนทำหน้าเหมือนคนปวดท้อง

"หัว-หน้า-ไม่-ปฏิเสธ!" ใครสักคนหนึ่งโผล่ขึ้นมา "หัวหน้ามีแฟนแล้วจริงๆ!"

คิ้วของปัญญ์ขมวดแน่นเมื่อได้ยินว่าสายโทรออกของตนถูกตัดอีกครั้ง เพราะปลายทางไม่ตอบรับ ปัญญ์เบะปากพลาถาคิดจะสั่งให้เจ้าชายส่งข้อความไปหาศิริณ แต่วินาทีต่อมาข้อความแจ้งเตือนสายโทรเข้าก็ปรากฏขึ้นมาตรงหน้า

'สายโทรเข้า : คุณศิริณ'

"รับสาย"

เจ้าขารับสายให้ปัญณ์อย่างรวดเร็ว ปัญณ์รออยู่สักพักแต่กลับไม่ได้ยินเสียงของคนโทรเข้ามา ชายหนุ่มมองตัวเลขแจ้งระยะเวลาโทรเข้าที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างฉงนจนสุดท้ายก็ป่วนขยับปากพูด "ฮัลโหล?"

"อืม"

ปัญณ์ถลึงตาใส่อากาศ "ทำไมคุณโทรมาแล้วไม่พูด!"

"มีอะไร" อีกฝ่ายถามกลับเสียงเรียบ

ปัญณ์กลอกตาก่อนจะพูดต่อ "วันพุธหน้าผมต้องไปงานเปิดร้านอาหารใหม่ของคนรู้จัก หนึ่งทุ่ม ผมตั้งใจจะเปิดตัวคุณที่งานนั้น"

ศิริณเรียบไปนานจนคนใจร้อนอย่างปัญณ์ต้องถามอีกครั้ง

"ไปได้ไหม"

ศิริณยังคงไม่พูดอะไร

ปัญณ์แสร้งทำเป็นถอนหายใจ "คุณเข้างานออกงานก็โง่งมละ งานที่คุณทำคืออะไร ผมจะได้จัดตารางเวลาของเราสองคนให้ตรงกัน"

"ไปได้"

"เดี๋ยวผมจะส่งชุดสูทไปให้"

"มี"

ปัญณ์หรีตา "ขอเป็นชุดสูทที่เข้ารูปพอดีตัว"

"อืม"

"ให้ผมไปรับคุณที่คอนโดฯ หรือเจอกันที่ร้าน"

"ส่งโลเกชั่นร้านมา"

"เดี๋ยวส่งไป"

ปัญณ์จิ้มไอคอนวางสายสีแดงที่ลอยอยู่ตรงหน้าอย่างหงุดหงิด การส่งงานกับสมาร์ทโฟนสามารถทำได้หลายช่องทาง ไม่ว่าจะเป็นการส่งงานด้วยเสียง การใช้นิ้วสัมผัสลงบนปุ่มเสมือนที่ลอยอยู่ในอากาศตรงหน้า หรือจะ

สัมผัสหน้าจอสมาร์ทโฟนโดยตรง แต่ปัญหามันไม่ชอบใช้นิ้วเหมือนโดยเฉพาะเวลาอยู่ข้างนอก เพราะเคยมีข่าวว่าผู้หญิงคนหนึ่งโดนสตอล์กเกอร์แกะข้อความที่เธอคุยกับคนอื่นผ่านตำแหน่งคีย์บอร์ดเสมือนในอากาศ

ปัญญ์ลูบคางอย่างครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง "เจ้าขา ติดต่อ SA (Sale Associate) ของแบรนด์ SL ผมอยากได้เสื้อสูทสำเร็จทุกไซส์"

เสียงเจ้าขาดังตอบกลับมา "เจ้าขาส่งข้อความเรียบริบหรี่ค่ะ"

ศิริณจ้องมองชื่อ 'PUNPUN♡' ที่ค่อยๆ เลื่อนหายไปจากหน้าจอสมาร์ทโฟน หลังจากที่ถูกฝ่ายกวดวงสาย เหตุการณ์เมื่อคืนวันศุกร์ฉายชัดขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนที่เขาจะลงจากรถคนคนนี้ได้ยื่นมือมาขอสมาร์ทโฟนของเขาเพื่อบันทึกเบอร์โทรศัพท์ของตัวเอง

'ห้ามแก' สมาร์ทโฟนถูกวางคืนมาบนมือของศิริณ ใบหน้าของปัญญ์เจิดจ้าเล็กน้อย ดวงตาคู่สวยหุบลงมองเขา ขนตาแต่ละเส้นเรียงตัวยาว...

ชายหนุ่มตึงสติกลับมายังปัจจุบัน เขาเชื่อมต่อสมาร์ทโฟนกับคอนแทกเลนส์ก่อนจะกดดูสายที่ไม่ได้รับ เมื่อเห็นว่าไม่มีเจ้าหน้าที่จากหน่วยพิสูจน์หลักฐานโทรมาก็เก็บสมาร์ทโฟนไว้ในกระเป๋ากางเกงแล้วหมุนตัวกลับเข้าไปในห้องทำงาน

เจ้าหน้าที่ทุกคนก็มึนหน้ามึนตาทำงานอย่างขยันขันแข็ง ศิริณเดินอ้อมไปนั่งที่โต๊ะทำงานตัวหลังสุด เขายื่นมือไปที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ แป้นคีย์บอร์ดแบบโปร่งแสงปรากฏออกมาได้นี้ว ก้องบนคอมพิวเตอร์อ่านม่านตาของเขาก่อนจะอนุญาตให้ศิริณเข้าถึงแฟ้มข้อมูลของหน่วยพิสูจน์หลักฐานพิเศษที่อยู่ในคลาวด์ เขาพบว่ามีไฟล์ใหม่ถูกเพิ่มเข้ามาเมื่อครู่นี้ เมื่อกดเข้าไปดู ภาพหลักฐานของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ขนาดเล็กหลากหลายรูปแบบก็ปรากฏขึ้นมา เขาใช้นิ้วกดลงบนรูปภาพ รูปอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์สองมิติก็กลายเป็นรูปโฮโลแกรมสามมิติที่หมุนและขยับตามปลายนิ้วของศิริณ เขาค่อยๆ แกะอุปกรณ์เสมือนออกมาสำรวจแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ข้างในทีละชิ้น ก่อนที่ใบหน้าของศิริณจะเคร่งเครียดมากขึ้นเรื่อยๆ

นิ้วเรียวยาวลากวนอยู่เหนือกล่องใส่ขวดน้ำหอม ก่อนจะหยิบขวดสีเหลืองมัสที่มีฉลากสีแดงเรียบหรูขึ้นมาฉีก กลิ่นน้ำหอมพุ่งกระจายไปทั่วรถ ปัญญ์เหลือบมองถุงกระดาษบนเบาะหลัง เขาไม่รู้ว่าอีกฝ่ายใส่ชุดใสไหน จึงเตรียมไว้ทุกไซส์ ตอนหกโมงห้าสิบนาทีปัญญ์ก็มาถึงอาคารจอดรถซึ่งตั้งอยู่ข้างๆ ร้านอาหาร ชายหนุ่มก้มลงดูนาฬิกาบนข้อมือ

วันนี้คนคนนั้นจะมาสายกี่นาที

ก็อึกๆ

เสียงเคาะกระจกรถยนต์ดังขึ้น ปัญญ์เงยหน้าขึ้นไปมอง เมื่อเห็นว่าเป็นศิริณเขาก็ก้มลงจัดสูทก่อนจะก้าวลงจากรถด้วยสีหน้าที่แสรังทำเป็นตื่นเต้น

"มาก่อนเวลาดังสิบนาที" ปัญญ์ว่าพลางกวาดสายตามองคนตรงหน้า ตั้งแต่ศิริณจะจรดเท้า สูทสีดำเข้ารูปบนตัวศิริณมองแวบเดียวก็รู้ว่าไม่ใช่สูทที่มีขายทั่วไป ปัญญ์เอื้อมมือไปแตะหน้าอกของอีกฝ่ายพลางลากนิ้วขึ้นไปหยุดตรงปกเสื้อเชิ้ตด้านใน

เนื้อผ้าก็ดี

"ใช้ได้" ปัญญ์จัดปกเสื้อให้ศิริณ เขาเพิ่งรู้สึกตัวว่าคนคนนี้สูงมาก จมูกของเขาอยู่ระดับเดียวกับลูกกระเดือกของอีกฝ่ายพอดี ปัญญ์ขยับหน้าเข้าไปใกล้จนปลายจมูกแทบจะแตะโดนลำคอของอีกฝ่าย

เมื่อศิริณหลบตามองก็เป็นจังหวะเดียวกับที่ปัญญ์ซ้อนตาขึ้นมาสบ

"คุณไม่ได้ฉีदन้าหอมหรอ"

"ต้องฉีດ?"

ปัญญ์ค่อยๆ ผละออก "ไม่ต้องก็ได้"

เขาหมุนตัวจะเดินนำไปที่ร้านอาหาร แต่ศิริณกลับพูดขึ้นว่า "ฉีດสิ"

ปัญญ์ชะงักเท้าแล้วหันกลับมามองอีกฝ่าย

"ผมเป็นเครื่องมือของคุณ" ศิริณพูดเสียงเรียบ

ในดวงตาของปัญญ์ทอประกายวาววับ ชายหนุ่มขยับเท้าเข้าไปใกล้ศิริณ ก่อนจะยกนิ้วขึ้นแตะคางศิริณเบาๆ "ดูๆ ไปคุณก็น่ารักสินะ" พุดจบเขาก็หมุนตัวไปเปิดรถ หยิบน้ำหอมขวดหนึ่งขึ้นมาฉีດให้ ศิริณรู้สึกฉุนเล็กน้อยเพราะ

เขาไม่ใช่คนชอบขีดน้ำหอม หลังจากแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้วปัญญาก็ยื่นมือไปให้ศิริณ

"จับมือผม"

ศิริณยื่นมือไปจับอีกฝ่ายอย่างแข็งทื่อ

ปัญญ์ขมวดคิ้ว "จับมือผมแบบทะนุถนอม รักมากๆ เหมือนกลัวผมจะหนี กลัวจะลืม อะไรแบบนี้ได้หรือเปล่า"

ศิริณมองสองมือที่กอบกวมกัน เขาเปลี่ยนเป็นบีบมือของปัญญ์แน่นจนเจ้าของมือถึงกับต้องถลึงตาใส

"ผมเจ็บ!"

ศิริณตอบอย่างจริงจัง "ถ้ากลัวลืมก็ต้องจับให้แน่น"

"เอาแบบทะนุถนอมเหมือนผมเป็นสุดที่รักของคุณไม่ได้เหรอ!"

ศิริณเพียงคลายแรงที่มือ ปัญญ์ก็ลอกตาก่อนจะพลิกมือตัวเองขึ้นมา แล้วประสานนิ้วทั้งห้าเข้าด้วยกัน พวกเขาเดินกุ่มมือกันตรงไปที่ร้านอาหารทันทีที่ก้าวเข้าไปในร้าน บริกรหนุ่มในชุดสูทเรียบหรูก็รีบมาต้อนรับด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"สวัสดีครับคุณปัญญ์"

ปัญญ์ยิ้มอย่างสุภาพ "สวัสดีครับ" เขาผายมือไปทางคนข้างตัว "นี่แฟนผมคุณศิริณ"

บริกรหันไปทักทายศิริณก่อนจะเดินนำไปที่โต๊ะด้านใน

ร้านอาหารไฟนีออนหนึ่งแห่งนี้ตกแต่งสไตล์โมเดิร์น ห้องครัวเป็นกระจกใสและตั้งอยู่ส่วนหน้าสุดของร้านเพื่อแสดงให้เห็นว่าอาหารแต่ละจานมีพ่อครัวที่เป็นมนุษย์เป็นผู้รังสรรค์ขึ้นมา

บริกรนำพวกเขามาที่โต๊ะอาหารตัวยาวซึ่งมีคนมากมายนั่งอยู่ก่อนแล้ว ทุกคนหันมามองปัญญ์กับศิริณกันเป็นตาเดียว พวกเขาขมื่อให้ว้อย่างนอบน้อม หลังจากนั้นปัญญ์ก็ผายมือไปทางศิริณ

"นี่ศิริณ แฟนผมครับ"

เสียงฮือฮาดังขึ้นมาทันที หญิงสาวในชุดกระโปรงยาวสายเดี่ยวกลิตเตอร์

สีน้ำเงินเข้มถามด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม "ใช้คนที่แอฟฯ จับคู่ให้กลางรายการหรือเปล่าคะ"

"ใช้ครับ" ปัญญียิ้มเงิน

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ด้านข้างหญิงสาวมีสีหน้าตกใจจนดูเกินจริง "เพิ่งจะผ่านมาไม่ถึงอาทิตย์ ตกลงคบกันแล้วเหรอครับ"

ปัญญ์แก้แค้นด้วยการหันไปสบตากับศิริณ แต่แววตาของเขากลับเต็มไปด้วยเจตนาที่ต้องการจะข่มขู่อีกฝ่าย

ศิริณพูดด้วยสีหน้าราบเรียบไร้อารมณ์ "เขาคือรักแรกพบครับ"

แขกในงานส่งเสียงแซว และพากันรอฟังรายละเอียดของเรื่องราวรักแรกพบสุดโรแมนติก แต่ปรากฏว่าศิริณกลับไม่ได้พูดอะไร ความเงียบกดทับบรรยากาศครึกครื้นจนเริ่มกลายเป็นอึดอัด ชนซึ่งเป็นเจ้าภาพงานเห็นดังนั้นก็รีบเอ่ยปากถาม

"คุณศิริณแค่เห็นคุณปัญญ์ก็รู้เลยเหรอครับว่าคือรักแรกพบ"

"ครับ" ศิริณตอบทันทีที่สีหน้าไม่เปลี่ยน เขาเหมือนนายทหารที่ยืนอยู่ในท่าระเบียบฝึกและกำลังพูดคุยกับผู้บังคับบัญชาสูงสุด "เห็นแล้วก็รัก"

"อู๊ย น่ารักจัง" หญิงวัยกลางคนที่ทำผมทรงกะบังลมยกมือขึ้นมาปิดปากเพชรน้ำงามบนนิ้ววบมุมของเธอส่องประกายล้อกับแสงไฟวิบวับจนเข้าตาใครหลายคน

ปัญญ์ได้แต่แสรังยิ้มเงิน ขณะที่ในใจของเขากำลังลอกตามองบนเป็นลิบๆ รอบเห็นจะได้

"ถ้าคุณศิริณพูดขนาดนี้ไม่ขอคุณปัญญ์แต่งงานเลยล่ะครับ" ชนยังคงพูดต่อ

ปัญญ์ทำท่าตกใจ "ไม่เร็วไปหน่อยเหรอครับ เพิ่งรู้จักกันไม่กี่วันเอง" พูดยบเขากับศิริณที่นั่งลงตรงตำแหน่งที่บริกรจัดเตรียมไว้

ศิริณเหลือบมองอีกฝ่ายที่ตอบคำถามของคนในงานได้อย่างเป็นธรรมชาติ เขานึกถึงตอนที่คนคนนั้นข่มขู่ให้เขาแต่งงานด้วยภายในเดือนหน้า แถมยังบอกอีกว่าจะจัดการเรื่องแหวนกับช่อดอกไม้ด้วยตนเอง

แสดงเก่ง

"นี่เป็นคนที่แอฟ Cupid จับคู่ให้เลยนะคะ ไม่เร็วไปหรอกค่ะ ต้องถือไม้เท้ายอดทอง กระบองยอดเพชรแน่ๆ ถ้าแอฟ นี่มีตอนสมัยที่สาวๆ ที่ก็คงไม่ต้องหย่าถึงสองครั้งแบบนี้แน่" หญิงสาวที่ทำผมทรงกะบังลมทอดถอนใจก่อนจะพูดต่อ "ว่าแต่คุณศิริณทำงานอะไรคะ"

"รับราชการครับ"

"รับราชการแบบไหนหรือคะ ฉันมีเพื่อนที่รับราชการเยอะเลยคะ"

"บอกไม่ได้ครับ"

"ลืกลับแบบนี้ ไม่น่าจะคุณปัญญถึงชอบ"

ทุกคนหันไปมองชายในชุดสูทคนหนึ่งที่กำลังพาเข้ามา ผิวของเขาขาวสะอาดราวกับคุณชายน้อยที่ได้รับการดูแลประคบประหงมเป็นอย่างดี ดวงตาเรียวยาว ริมฝีปากได้รูป เส้นผมสีน้ำตาลเข้มยาวประบ่าถูกรวบเก็บไว้ข้างหลัง บรรยากาศรอบตัวของคนคนนี้เรียกว่าไร้ที่ติ แต่ในสายตาของปัญญ เขาไม่ได้รู้สึกแบบนั้น ข้อความเหนือศีรษะของชายคนนี้ปรากฏคำว่า

'คุณภัทร : น่ารำคาญ ห้ามรับสาย'

"ไม่เจอกันนาน ยังหล่อเหมือนเดิมนะครับคุณภัทร" ชนกลอยปากทักทายอย่างคนอภัยาศัยดี

"ยินดีกับร้านใหม่ด้วยครับคุณชนก ผมทำรูปมาให้คุณชนกเป็นของขวัญ เปิดร้านใหม่ด้วยครับ" พุดจบภัทรก็ยื่นห่อกระดาษขนาดเอสามที่เขาถือติดมือมาด้วยให้กับชนก อีกฝ่ายรีบลูกชิ้นมารับอย่างตื่นเต้น

"คุณภัทร! ไม่คิดไม่ฝันว่าคุณภัทรจะทำรูปให้ร้านผม! ขอบคุณมากนะครับ ผมแย่งประมุลงานศิลปะของคุณภัทรไม่เคยได้เลยสักครั้ง!"

ภัทรมีสีหน้าประหลาดใจ "ผมไม่รู้เลยครับว่าคุณชนกชอบงานของผมด้วย ขอแค่คุณชนกบอกผมก็..."

ชนกรีบโบกมือข้างที่ยังว่างเพื่อปฏิเสธทันที "ไม่ได้ครับๆ แค้นผมก็เกรงใจ

คุณภัทรจะแย่งแล้วครับ"

"ไม่ต้องเกรงใจครับ คนกันเองทั้งนั้น" ว่าจบภัทรก็เดินไปนั่งเก้าอี้ตัวที่อยู่ข้างปัญญาทางด้านซ้ายมือตามที่บริหารจัดการไว้

ภัทรชวนแขกในงานคุยเรื่องการตกแต่งร้าน เจ้าภาพเริ่มบรรยายว่าแต่ละมุมได้แรงบันดาลใจมาจากไหน และเริ่มคุยว่าไปรู้จักเซฟแต่ละคนได้อย่างไร การปรากฏตัวของผู้ชายคนนี้ทำให้บรรยากาศในร้านอบอุ่นนุ่มละมุน ในขณะที่เจ้าภาพกำลังพูดอย่างออกรส ภัทรก็เอนตัวมาทางปัญญา เส้นผมสองสามเส้นที่รวบไม่หมดทั้งตัวลงมาล้อมกรออบใบหน้าหล่อเหลาตามแรงโน้มถ่วง

"เป็นเพราะผมชัดเจนกับคุณทุกอย่าง คุณเลยไม่ชอบผมเหรอครับ" ลมหายใจอุ่นร้อนของภัทรเป่ารดลงมาเคลือบเคลือบข้างใบหูของปัญญา ก่อนที่ปลายจมูกโด่งจะบิดผ่านอย่างไม่ได้ตั้งใจ

ศิริณมองภาพตรงหน้า...นี่เป็นจังหวะที่เขาควรต้องแสดงออกว่าหึงหวงใช่หรือไม่

เขาหาคำตอบให้ตัวเองก่อนจะเอื้อมมือไปโอบศีรษะของ 'แพน' ปัญญา รีบเอนตัวเอาน้ำไปซุกกับหน้าอกของศิริณอย่างออດอ่อน ชายหนุ่มปรายตามองภัทร มือข้างหนึ่งยกขึ้นมาตบหน้าอกศิริณเบาๆ

"คุณหล่อให้ได้เท่าเขาก่อนแล้วค่อยมาคุย"

ภัทรเลิกคิ้ว "ผมหล่อน้อยกว่าเขาตรงไหนบ้างครับคุณปัญญา"

ปัญญายิ้ม "คนที่ใช่ แค่นายก็หล่อแล้วครับ"

ภัทรหัวเราะเบาๆ แล้วเลื่อนสายตาไปสบกับศิริณที่กำลังมองมา ก่อนจะเป็นฝ่ายหันกลับไปเข้าร่วมวงสนทนา ศิริณหลุบตามองคนในอ้อมกอดที่กำลังแอบเอานูเซ็ดเสื่อสุทของเขา

อาหารในค่ำคืนนี้เป็นสเต็กเนื้อวีสต์ แต่ละจานให้รสชาติแปลกใหม่ น่าตื่นเต้น และที่สำคัญคือรสชาติอร่อยมาก แต่มีข้อเสียอย่างเดียวนั่นคืออาหารเสิร์ฟค่อนข้างช้าจึงทำให้กว่าจะกินเสร็จเวลาก็กว้างไปสี่ทุ่มแล้ว ตอนที่พวกเขากำลังล่ำลากันที่หน้าร้านอาหาร บริกรก็เดินไปหยิบกล่องใบหนึ่งมายื่นให้ภัทร และภัทรก็นำกล่องใบนั้นมาให้ปัญญา

เสียงพูดคุยรอบตัวเงียบลงไปชั่วขณะ ทุกสายตาค้างจ้องไปที่ชายหนุ่ม
สามีคน

แขกส่วนใหญ่ในค่ำคืนนี้รู้ว่าภัทรตามจีบปัญญ์มาหลายปี ดังนั้นภาพ
ตรงหน้าจึงน่าสนใจเป็นพิเศษ

"ไม่คิดว่าวันนี้คุณจะมาพบผมนะด้วย ถือเป็นของขวัญชิ้นสุดท้ายที่ผมจะ
ให้คุณแล้วกันครับ"

ปัญญ์คลี่เข็มเย็บ เส้นเลือดตรงขมับเต้นตุบๆ เขายื่นมือไปรับของอย่าง
รักษามารยาท

"ขอบคุณครับคุณภัทร"

ภัทรเลิกคิ้วพลาบหันไปมองศิริณ "คุณปัญญ์คือรักแรกพบของคุณศิริณ
จริงๆ เหรอครับ ถ้ามีคนมาให้ของต่อหน้าแฟนผมแบบนี้ ผมโกรธตายเลย"

ปัญญ์อึ้งไปเล็กน้อย สมองกำลังประมวลผลอย่างหนักว่าในสถานการณ์
แบบนี้คนเป็นแฟนกันควรต้องทำอย่างไรกันแน่!

จู่ๆ ศิริณก็ขยับเข้ามาโอบไหล่ปัญญ์ เขาพูดด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์จนถึง
ขั้นเย็นชา "เพราะผมรู้ว่าเขาจะเอาของขวัญของคุณไปบริจาคให้กับมูลนิธิที่ต้องการ
ของชิ้นนี้พอดี"

ปัญญ์เงยหน้าขึ้นมองศิริณหลายวินาที ก่อนจะรีบดึงสติกลับมาพูดกับ
ภัทร

"ผมไปนะ" ว่าจบเขาก็หันไปกล่าวทุกคนแล้วจึงมือศิริณเดินไปยังอาคาร
จอดรถ โดยทิ้งเสียงพูดคุยซุบซิบไว้เบื้องหลัง

"ขึ้นรถผม เรามีเรื่องต้องคุยกัน" ปัญญ์ก้าวยาวๆ ตรงไปที่รถ ศิริณ
ปล่อยให้อีกฝ่ายมุ่งไปอย่างว่าง่าย แต่ในจังหวะที่ปัญญ์กำลังจะเปิดประตुरถ
แขนแกร่งของศิริณก็พาดลงมาบนไหล่เขาจากด้านหลัง กดประตुरถไว้ไม่ให้
เปิด เขาของอีกฝ่ายทาบทับลงมา

เสียงทุ้มกระซิบข้างหู "ผมอยากได้ข้อมูลบางอย่าง"

ปัญญ์ค่อยๆ หันหน้าไปมองศิริณ ปลายจมูกของพวกเขาเฉียดกัน
เล็กน้อย ศิริณเป็นฝ่ายขยับใบหน้าถอยหนี ปัญญ์เห็นดังนั้นจึงยื่นหน้าเข้าไปใกล้

พลางพูดเกือบซิดริมฝีปากด้วยสีหน้ากวนอารมณ์

"งั้นคืนนี้ก็นอนบ้านผมสิ"

ใบหน้าของศิริณยังคงนิ่งสงบ "ผมต้องเข้างานเช้า"

"ผมไปส่งคุณได้"

ศิริณตั้งท่าจะปฏิเสธ

ปัญญ์เลิกคิ้ว "คุณจะไปเอาข้อมูลไม่ใช่เหรอ"

ศิริณพูดอย่างยอมจำนน "นอนบ้านคุณ"

"คุณเอารถมาหรือเปล่า" ปัญญ์ถาม

"ผมให้คนมาส่ง"

ปัญญ์พยักหน้า หลังจากนั้นทั้งสองคนก็ขึ้นไปนั่งบนรถ

"เรื่องเอาของไปบริจาคคุณรู้ได้ยังไง" ปัญญ์ถามในขณะที่กำลังคาตเข็มขัดนิรภัย เมื่อผู้โดยสารทั้งสองคนคาตเข็มขัดนิรภัยเรียบร้อยแล้ว รยนต์ก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวออกจากอาคารจอดรถ

"คุณอ่านข้อมูลของผมได้ ผมก็อ่านข้อมูลของคุณได้เหมือนกัน"

ปัญญ์ชะงักก่อนจะหัวเราะเบาๆ เขาเคยให้สัมภาษณ์กับทรงภูมิว่า ไม่ชอบให้คนซื้อของให้เพราะตัวเองเป็นคนเรื่องมาก ของที่มีคนให้มา ถ้าไม่ใช่เป็นคนสนิทจริงๆ ก็จะนำไปบริจาคมูลนิธิ

"คุณขอข้อมูลจากทรงภูมิหรือทรงภูมิส่งให้เอง"

"ขอ"

ปัญญ์โน้มตัวไปใกล้ศิริณ แสงไฟหลากสีสั่นยามคำคืนสาดส่องเข้ามาในรถ นิ้วชี้ของปัญญ์แตะลงบนแขนของอีกฝ่ายก่อนจะค่อยๆ ลากลงมา "เราสองคนต้องระวังตัวมากกว่านี้ เรื่องที่เราไม่ใช่คู่รักกันจะให้ใครรู้ไม่ได้เด็ดขาด เพราะงั้น..." เขาเอียงหน้า มุมปากยกยิ้ม "คืนนี้คุณต้องนอนกับผม"

ศิริณหันมาสบตากับปัญญ์ด้วยสายตาคมกริบ

ปัญญ์หัวเราะพลางดึงนิ้วกลับมา "ผมหมายถึงนอนห้องเดียวกับผม"

ใบหน้าของศิริณเรียกได้ว่าเย็นชาถึงที่สุด

สามีนี่คือรักแรกพบครับ 1
สามหนึ่งสองหนึ่ง เขียน

จำนวน 360 หน้า
ราคา 439 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3228-2

ภาพประกอบ ชางกู่สิง (苍颉行)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

‘ปิณฺณ’ นักธุรกิจหนุ่มสุดฮอต เจ้าของแอปพลิเคชัน Cupid
โดยแอปฯ ที่ว่านี้เป็นแอปฯ หากู้สุดฮิตที่ได้รับคะแนนรีวิวแบบถล่มทลาย
เขาจำเป็นต้องรุดหน้าไปขอ ‘ศิริณ’ ข้าราชการหนุ่มสังกัดหน่วยงานลึกลับที่แสนเย็นชาแต่งงานอย่างเสียไม่ได้
เมื่อระบบดันจับคู่ให้พวกเขาทั้งสองคนกลางรายการไลฟ์ที่มีผู้ชมมากมายเป็นสักขีพยาน
การแต่งงานที่ผสานกับเรื่องราวของรักแรกพบสุดโรแมนติกจึงเริ่มต้นขึ้น
หนึ่งคนที่คำนึงถึงธุรกิจกับอีกคนที่อุทิศชีวิตให้กับหน้าที่ หากแต่มีอุดมการณ์เดียวกัน
นับแต่นั้นชีวิตคู่ที่มีมาจากการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์บางอย่างจึงได้ดำเนินไป
ภายใต้ระยะเวลาห้าปีตามที่ตกลงกันไว้ แล้วจึงค่อยหย่าร้างกันหลังจากนั้น
ทว่าเวลาห้าปีที่ตกลงกันไว้อาจกลายเป็นตลอดไป เมื่อหัวใจค่อยๆ ถูกเติมเต็มด้วยรัก

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3228-2

9 786160 632282

ราคา 439 บาท

Warning: violence, mental and emotional abuse,
bullying, murder, death, blood, coercion